

DE STER

90STE JAARGANG

NUMMER 6

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JUNI 1990

DE STER

JUNI 1990

ARTIKELEN

- 2
BOODSCHAP
VAN HET
EERSTE PRESIDIUM
BID ALTIJD
PRESIDENT
EZRA TAFT BENSON
- 8
**DUIZEND EXEMPLAREN
VAN HET BOEK
VAN MORMON**
THOMAS M. HADLEY
- 10
**DANK U VOOR
HET OVERSPOELEN**
RANDI SPURLING
- 14
IK DEED ALSOF IK SLIEP
LILLY SWANIGAN
- 16
**ONRECHTVAARDIGE
HEERSCHAPPIJ
IN HET HUWELIJK**
OUDERLING
H. BURKE PETERSON
- 29
ANDERS ZIJN
RICARDO BATTISTA
- 30
**DE STRIJD TEGEN
PORNOGRAFIE**
R. GARY SHAPIRO
- 33
FEESTJE OP AFSTAND
JANENE HANSEN
- 46
**HET BOEK
IN MIJN KAST**
CLIFFORD E. COLEMAN

VOOR DE JONGEREN

- 24
**VER-----
NOG AAN TOE!**
COLLEEN LAYTON
- 34
'ALLES IS VEILIG!'
JANET THOMAS
- 40
HET VOLGENDE KWARTIER
OUDERLING
ROBERT L. SIMPSON
- 43
HET CADEAU
ANTONIO KAULLE

AFDELINGEN

- 1
INGEZONDEN BRIEVEN
- 25
ZHV.
HUISBEZOEKBOODSCHAP
**HEM GEDENKEN DOOR
ONS AAN ONZE VERBONDEN
TE HOUDEN**
- 26
VRAAG EN ANTWOORD
WERKEN AAN SAMENWERKING
SHERRIE JOHNSON
- 44
VAN HEINDE EN VER

DE KINDERSTER

- 2
VERHALEN UIT
HET BOEK VAN MORMON
DE BOUW VAN DE BOOT
- 4
OP VERKENNING
**SPELLETJES
VAN DE PIONIERS**
SUSAN DAVIS
- 6
**HET SCHONE HUIS
VAN DE HEER**
DEBI MOORE
- 8
PARTICIPATIEPERIODE
GODELJKE LEIDING
LAUREL ROHLFING
- 10
DE HEILIGE GEEST
ANN LAEMMLER
EN JACKIE OWEN
- 12
DE GEUR VAN SERINGEN
DONNA CARTWRIGHT
- 16
VEEL PLEZIER!

OP DE OMSLAG:
FOTO'S VAN JANET THOMAS

EEN ZENDELING
VAN PUERTO RICO

Drie jaar geleden heb ik me op het Caribische eiland Puerto Rico laten dopen. Nu ben ik werkzaam in het Zendingsgebied San Antonio Texas. Ik ben de Heer zo dankbaar dat Hij me hierheen heeft gestuurd om te werken met Latijns-Amerikanen in de Verenigde Staten. Een zending is een ervaring die iedereen zou moeten krijgen. Ik heb het gevoel dat het een geweldige manier is om de Heer te dienen: twee jaar van je leven toe te wijden aan de verkondiging van het evangelie. We moeten onze krachten verenigen om het koninkrijk van God hier op aarde te laten groeien.

*Overling Jose Tomas Leon
Zendingsgebied San Antonio
Texas*

EEN VISIOEN VAN HOOP

Mijn vader, Juan Castro Dague, is president van het Zendingsgebied Osorno Chili. Op een warme, zonnige zaterdagmiddag vroeg hij ons om hem te begeleiden naar een doopdienst waar hij op verzoek een doop zou verrichten. Toen we naar het meer reden waar de doop zou plaatsvinden, begon het te regenen.

Iedereen werd nat en modderig. Tijdens de dienst bleef het regenen.

Toen de dienst was afgelopen, veranderde de wind in een zacht briesje, werd de regen minder en het meer rustig. Toen verseeën er een prachtige regenboog. Terwijl de lucht nog met donkere wolken bedekt was, schitterde er een mooie regenboog.

Toen begreep ik dat de opoffering om je te laten dopen en toe treden tot de kerk van Christus alles waard was. Onbetekende dingen zoals slecht weer deden er niet meer toe na een wonder van een dergelijke schoonheid. Vanaf die dag heb ik de liefde van onze Hemelse Vader sterker gevoeld. Ik weet dat Hij het was die ons dat prachtige visioen van vrede, liefde en hoop gaf.

*Carolina Castro
Osorno, Chili
Zendingswerktuig*

ZENDINGSWERKTUIG

Ik houd van de Liahona (Portugaalstalig) omdat we door het lezen ervan een getuigenis kunnen krijgen van de waarheid van het evangelie. Bovendien voel ik door het lezen ervan ook een nauwere band met de algemene autoriteiten.

International Magazines:
Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Laemmlein
Assistent-redacteur: De Kinderster:
De Anne Walker
Art-director: M. Maesto Kawasaki
Vormgeving: Sharrí Cook

DE STER

Vertaling, nieuwredactie en administratie:
J. P. van Oudheusden
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3450 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:
Kerke Jesu Christi der Heiligen der Laatste Tegen, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedriehsdorf 1
Telefoon: 0 61 7271 03 34
© 1990 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Alle rechten voorbehouden

Ik beschouw het tijdschrift als een zegen en een noodzakelijke steun voor het zendingswerk, want de ervaringen die erin staan geven de liefde van de Heer voor zijn kinderen weer die in het heilsplan tot uiting komt.

*Tania Aparecida Moyano
São Paolo, Brazilië*

GEWELDIG LAND

Burger van een land als Mexico te zijn is een prima reden om mijn Hemelse Vader te danken. Ik ben erg blij dat ik in Mexico geboren ben en dat ik de voortdurende vooruitgang van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in mijn land kan zien.

De kans om keuzevrijheid te hebben, het recht om God te aanbidden en naar een prachtige tempel te gaan, zijn alle redenen om te zeggen 'Dank u, Hemelse Vader, voor mijn prachtige land en alles dat het mij biedt'.

*Sara Mera Garcia
Hidalgo, Mexico*

BOEK VAN MORMON

Ik zou willen dat al mijn broeders en zusters over de hele wereld het

Boek van Mormon zouden lezen. Het doel van het Boek van Mormon is ons te helpen het eeuwige leven te verkrijgen en hier op aarde succes te hebben.

*Sergio Samuel Zavala
Reforma, Mexico*

ZEGENINGEN
VAN DE TEMPEL

Enkele van de grootste zegeningen die ik in mijn leven gekregen heb, zijn gekomen door naar de tempel in Mexico-Stad te gaan en daarvoor wat te moeten opofferen. Allereerst was er een misverstand over de vertrektijd van de bus en was die al vertrokken toen de kerkleden bij de halte kwamen. We baden en konden met een latere bus meereizen. Veel leden moesten de 400 kilometer lange reis staan; de priesterschap zegende ons om sterk en gezond te zijn. We kwamen allemaal bij de tempel aan en hadden een zeer geestelijke ervaring.

Ik heb een getuigenis van tempelbezoek. Niets kan me ervan weerhouden. Ik weet dat we een hoger geestelijk niveau bereiken als we gaan.

*Francisco J. Reyes Rodriguez
Oaxaca, Mexico*

Juni 1990 90ste jaargang Nummer 6
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie opgenomen artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Ensign', 'New Era' en 'Friend'.
Eerste Presidium:
Erza Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson
Raad der Twaalf:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packler,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott
Adviseurs:
Rex D. Pinnegar, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Francis M. Gibbons,
Jeffrey R. Holland
Redacteur: Rex D. Pinnegar
Director of Church Magazines:
Thomas L. Peterson

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.
Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah.
Subscription price \$10.00 a year, \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone number 801-240-2947.
POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.
Jaarabonnement:
Nederland: f 30,00
België: Bfr. 520,00
USA/Canada: US \$ 10,00
Andere landen (per postpost):
cheque in tegenwaarde van f 32,00
Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.
Verschijnt twaalf maal per jaar
Printed by
Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany
PBMA 9006 DU

Bid altijd

PRESIDENT
EZRA TAFT BENSON

Tijdens zijn bediening op aarde heeft Jezus ons een voorbeeld voor het gebed gegeven:

'Bidt gij dan aldus: Onze Vader die in de hemelen zijt,

'uw naam worde geheiligd;

'uw Koninkrijk kome;

'uw wil geschiede,

'gelijk in de hemel also ook op de aarde.

'Geef ons heden ons dagelijks brood;

'en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren;

'en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.' (Matteüs 6:9-13.)

Hij onderwees ons verder dat wij altijd moeten bidden en niet verslappen (zie Lucas 18:1).

Hij zei: 'Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt' (Matteüs 26:41).

In deze bedeling heeft hij ons aangespoord: 'Bidt altijd, opdat de boze geen macht over u zal hebben, en u uit uw plaats zal verwijderen' (LV 93:49).

De Heiland heeft tegen Joseph Smith verklaard: 'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen' (LV 59:21).

Dan hebben we nog de instructie van onze opgestane Heer, die op het westelijk halfroond onder de Nephieten werkzaam was: '. . . Gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet door de duivel wordt verzocht en door hem gevankelijk weggevoerd.

'. . . Gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want

'BID ALTIJD, EN IK ZAL MIJN GEEST OP U UITSTORTEN, EN GROOT ZAL UW ZEGEN ZIJN - JA, GROTER ZELFS, DAN INDIEN GIJ IN DEZELFDE MATE AARDSE EN VERGANKELIJKE SCHATTEN ZOUDT VERKRIJGEN' (LV 19:38).

Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften.

'Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden; 'En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven' (3 Nephi 18:15, 18-20).

Hier zijn vijf manieren om de communicatie met onze Hemelse Vader te verbeteren:

1. *We moeten vaak bidden.* We moeten iedere dag minimaal twee à drie keer met onze Hemelse Vader alleen zijn – 'zowel des morgens als des middags en des avonds' (Alma 34:21). Er is ook gezegd dat we altijd moeten bidden. (Zie 2 Nephi 32:9; LV 88:126.) Dit betekent dat ons hart voortdurend tot onze Hemelse Vader in gebed uitgaat (zie Alma 34:27).

2. *We moeten een geschikte plaats zoeken om te mediteren en te bidden.* We worden aangemoedigd om in onze binnenkamer, onze verborgen plaatsen en onze wildernis te bidden (zie Alma 34:26). Dit betekent dat we in het verborgene moeten bidden, zonder dat we worden afgeleid (zie 3 Nephi 13:5-6).

3. *We moeten ons op het gebed voorbereiden.* Als we niet in de stemming zijn om te bidden, dan moeten we net zolang bidden totdat we wel in de stemming zijn. We moeten nederig zijn (zie LV 112:10.) We moeten om vergeving en genade bidden (zie Alma 34:17-18). Wanneer we iets tegen iemand hebben, dan moeten we die persoon vergeven (zie Marcus 11:25). Toch waarschuwen de Schriften ons dat onze gebeden vruchteloos zullen zijn als we de behoeftigen en naakten wegzenden, en de zieken niet bezoeken, en niet van onze middelen aan hen geven (zie Alma 34:28).

4. *Onze gebeden moeten zinvol en relevant zijn.* We moeten vermijden om in ieder gebed dezelfde zinnen te gebruiken. Wij zouden het ook niet leuk vinden als een vriend van ons iedere dag hetzelfde tegen ons zou zeggen, de gesprekken als een vervelend karwei afhandelde en nauwelijks kon wachten er een eind aan te maken om de televisie aan te kunnen zetten en ons te vergeten.

In al onze gebeden doen wij er goed aan de persoonlijke voornaamwoorden uit de Schriften te gebruiken – U en Uw wanneer we de Godheid in gebed aanspreken en niet het alledaagse jij, jou en jouw. Door deze gang van zaken tonen we grotere eerbied voor de Godheid.

Waar moeten we om bidden? We moeten bidden over ons werk, tegen de macht van onze vijanden en de duivel, voor ons welzijn en het welzijn van hen die om ons heen zijn. We moeten al onze beslissingen en activiteiten met de Heer overleggen (zie Alma 37:36-37). We moeten dankbaar ge-

noeg zijn om Hem te bedanken voor alles wat we hebben (zie LV 59:21). We moeten zijn hand in alle dingen erkennen. Ondankbaarheid is een van onze grootste zonden.

De Heer heeft in een hedendaagse openbaring verklaard: 'En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit' (LV 78:19).

We moeten vragen om wat we nodig hebben, maar we moeten er voor oppassen dat we geen dingen vragen die ons tot nadeel kunnen zijn (zie Jakobus 4:3). We moeten om kracht bidden om onze moeilijkheden te overwinnen (zie Alma 31:31-33). We moeten bidden voor de inspiratie en het welzijn van de president van de kerk, de algemene autoriteiten, onze ringpresident, onze bisschop, onze quorumpresident, onze huisonderwijzers, onze familieleden en onze overheid. Er zijn nog vele andere dingen, maar met de hulp van de Heilige Geest zullen we weten waarover we moeten bidden (zie Romeinen 8:26-27).

5. *Als we ergens om gebeden hebben, moeten we aan de totstandkoming ervan meewerken.* We moeten luisteren. Misschien wil de Heer ons raad geven als we op onze knieën zitten.

President David O. McKay heeft gezegd: 'Oprecht bidden houdt in dat wij, wanneer wij om een of andere deugd of zegen vragen, voor die zegen moeten werken en die deugd moeten ontwikkelen.'

Het advies om op het gebed te vertrouwen is mijn hele leven lang al de belangrijkste raad die ik ooit heb gekregen. Het is een onderdeel van mezelf geworden – een anker, een voortdurende bron van kracht en de basis van mijn kennis van goddelijke zaken.

'Denk eraan dat wat je ook doet, of waar je ook bent, je nooit alleen staat', was de veel gehoorde raad van mijn vader. 'Onze Hemelse Vader is altijd nabij. We kunnen onze hand uitsteken en zijn hulp door gebed ontvangen.' Ik heb ervaren dat deze raad waar is. We moeten God dankbaar zijn dat we onze hand kunnen uitstrekken en van die onzichtbare macht gebruik kunnen maken. Zonder die macht kunnen wij niets bereiken.

Toen ik in 1922 als jonge zending in Noord-Engeland was, werd de tegenstand tegen de kerk zeer hevig. Het werd zo erg dat de zendingspresident ons op een gegeven moment vroeg om alle straatbijeenkomsten stop te zetten, en op sommige plaatsen mochten we niet meer langs de deuren gaan.

Mijn collega en ik werden uitgenodigd om naar South Shields te reizen en in de avondmaalsdienst te spreken. In de uitnodiging stond: 'We zijn er zeker van dat we onze klei-

ne kapel vol zullen krijgen. Veel mensen hier geloven de onwaarheden die over ons verspreid worden niet. Als u wilt komen, zijn we er zeker van dat we een geweldige dienst zullen hebben.'

We aanvaardden de uitnodiging en vasten en baden oprecht om te weten te komen wat we moesten zeggen. Mijn collega had zich voorbereid om over de eerste beginselen van het evangelie te spreken. Ik had veel bestudeerd ter voorbereiding op een toespraak over de afval.

Toen we aankwamen, heerste er een wonderbaarlijke geest onder de aanwezigen. Mijn collega sprak eerst en gaf een inspirerende boodschap. Ik reageerde daarop door met een vrijheid te spreken die ik nooit eerder in mijn leven ervaren had. Toen ik ging zitten besepte ik dat ik de afval niet eens genoemd had. Ik had daarentegen over de profeet Joseph Smith gesproken en had over zijn goddelijke zending en over de waarheid van het Boek van Mormon getuigd. Na

de dienst kwamen er veel niet-leden naar ons toe die zeiden: 'Vanavond hebben we een getuigenis ontvangen dat het mormonisme waar is. We zijn nu zover dat we gedoopt willen worden.'

Dat was het antwoord op ons vasten en bidden, want we hadden gebeden of we alleen die dingen zouden zeggen die het hart van de onderzoekers zouden raken.

In 1946 kreeg ik van president George Albert Smith de opdracht om naar het door de oorlog verscheurde Europa te gaan, om onze zendingsgebieden van Noorwegen tot Zuid-Afrika weer opnieuw te vestigen en een systeem op te stellen voor de distributie van welzijnsgoederen – voedsel, kleding, beddegoed enzovoorts.

We vestigden een hoofdkantoor in Londen en troffen vervolgens de eerste regelingen met de militaire gezaghebbers op het vasteland. Een van de eerste mannen die ik wilde spreken was de bevelhebber van de Amerikaanse strijd-

krachten in Europa. Hij was in Frankfurt gestationeerd. Toen we in Frankfurt aankwamen, probeerden mijn collega en ik een afspraak met de generaal te maken. Maar de officier-adjutant zei: 'Heren, er is voor u geen gelegenheid om de generaal binnen drie dagen te spreken. Hij heeft het erg druk en zijn agenda staat vol afspraken.'

Ik zei: 'Wij moeten hem zeer dringend spreken en zolang kunnen we niet wachten. We moeten morgen in Berlijn zijn.'

Hij zei: 'Het spijt me, maar hij heeft geen tijd voor u.'

We verlieten het gebouw, gingen naar onze auto, zetten onze hoed af en gingen samen in gebed. Toen gingen we weer terug het gebouw in en troffen daar een andere officier aan het loket voor de afspraken. Binnen een kwartier zaten we bij de generaal.

We hadden gebeden dat we hem zouden kunnen spreken en zijn hart beroeren. We waren ons er maar al te goed van bewust dat alle hulpverleningsgoederen, uit welke bron dan ook, aan de militairen ter distributie moesten worden overgedragen. Zoals we de generaal uitlegden was het ons doel onze eigen voorraden onder onze eigen mensen te verdelen, via onze eigen kanalen en ook voedsel te schenken aan kinderen in het algemeen. We vertelden over de welzijnszorg van de kerk en hoe die werkte.

Tenslotte zei hij: 'Heren, ga uw gang en verzamel die voorraden, maar tegen de tijd dat u ze bij elkaar heeft, is het beleid misschien wel veranderd.'

We zeiden: 'Generaal, onze voorraden liggen klaar, ze liggen altijd klaar. Binnen 24 uur nadat wij het Eerste Presidium van de kerk in Salt Lake City telegraferen, zullen grote voorraden naar Europa komen. We hebben vele voorraadschuren vol met de eerste levensbehoeften.'

Toen zei hij: 'Ik heb nog nooit van een volk met zo'n vooruitziende blik gehoord.' Zijn hart was geraakt, zoals we hadden gebeden. Voordat we zijn kantoor verlieten, hadden we een schriftelijke machtiging om een eigen verdeling onder onze eigen mensen en via onze eigen kanalen te regelen.

Het verblijdt de ziel om te weten dat God aan ons denkt en klaarstaat te antwoorden, wanneer we op Hem vertrouwen en doen wat juist is. Er is geen vrees onder de mensen die op de Almachtige vertrouwen en niet aarzelen zich te vernederen, wanneer zij door gebed goddelijke leiding zoeken. Al komen er vervolgingen, al komen er tegenslagen, we kunnen in gebed geruststelling vinden, want God zal tot de ziel spreken. Die vrede, die geest van rust is de grootste zegen in het leven.

Als jongen leerde ik in de Aäronische priesterschap het

volgende gedicht over het gebed, dat me altijd is bijgebleven:

*I know not by what methods rare
But this I know, God answers prayer.
I know that He has given His word,
Which tells me prayer is always heard,
And will be answered, soon or late.
And so I pray and calmly wait.
I know not if the blessing sought
Will come in just the way I thought;
But leave my prayers with Him alone,
Whose will is wiser than my own,
Assured that He will grant my quest,
Or send some answer far more blessed.*

Ik weet niet volgens welke bijzondere methoden, Maar dit weet ik, dat God het gebed beantwoordt. Ik weet dat Hij zijn woord heeft gegeven, Dat mij zegt dat het gebed altijd wordt gehoord, En vroeg of laat wordt verhoord. Daarom bid ik en wacht kalm. Ik weet niet of de verlangde zegen Nu juist op de manier zal komen Die ik had verwacht; Maar ik laat mijn gebed bij Hem Wiens wil wijzer is dan de mijne, Ervan verzekerd dat Hij mijn bede zal inwilligen Of een veel gezegender antwoord zal zenden. (Eliza M. Hickok, 'Prayer') □

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. De Heer heeft ons aangemoedigd om vaak te bidden.
2. Onze gebeden moeten zinvol en relevant zijn.
3. Na het gebed moeten we zelf meewerken aan de totstandkoming van de zegeningen.
4. Zijn er teksten of citaten in dit artikel die u met het gezin wilt lezen en/of bespreken?

S. Snow

Duizend exemplaren van het Boek van Mormon

THOMAS M. HADLEY

In de zomer van 1948 belden mijn collega en ik voor de zevende keer aan bij een bepaalde woning in het plaatsje Kolding in Denemarken. Alle vorige keren had een klein vrouwtje met een stok opengedaan, de brochure aangenomen, ons vriendelijk toegeknikt en zonder een woord te zeggen de deur langzaam weer dichtgedaan.

Wij hadden besloten nog één keer een poging te doen met haar in gesprek te komen. Omdat we waren ingesteld op de gebruikelijke afwijzing, waren we verbaasd toen haar man aan de deur kwam. Hij heette Marinus Mogensen, een vriendelijke, nieuwsgierige man die allerlei vragen had over de mormonen.

Wat mijn collega, broeder Young, hem over het Boek van Mormon vertelde, trok zijn aandacht. We lieten hem een exemplaar zien en nodigden hem uit het te lezen. 'Dat zal ik met plezier doen,' zei meneer Mogensen. 'Ik lees alles, dus waarom niet uw Boek van Mormon? Kom over veertien dagen maar eens terug, dan heb ik het wel uit.'

Twee weken later vertelde meneer Mogensen dat hij bij bladzijde 96 was en het een geweldig boek vond. 'Ik heb elk hoofdstuk meerdere keren gelezen, daarom ben ik nog niet verder gekomen', legde hij uit. 'Dit boek is veel meer dan zomaar een roman, het is een boek waar je een leven lang over doet.' Hij verzekerde ons dat hij verder zou lezen en vroeg ons contact te houden.

Enkele weken later zagen we meneer Mogensen in zijn auto voorbijrijden. Hij zwaaide en gaf te kennen ons te willen spreken. Toen we kwamen aanlopen, zwaaide hij het portier open en riep ons toe: 'Broeders, het boek is waar, dat weet ik zeker. Ik heb het net uit en wil graag duizend exemplaren van u kopen.'

Broeder Young en ik stonden paf. Meneer Mogensen vertelde dat hij veel tijd aan het Boek van Mormon had besteed en door de Geest wist dat het waar was. Hij wilde de geweld-

ge boodschap ervan met zijn landgenoten delen en vroeg of wij met de zendingspresident de nodige maatregelen konden treffen.

De zendingspresident was zeer ingenomen met het plan en maakte voor de aflevering van de boeken een afspraak met meneer Mogensen, die een aantal exemplaren zelf hield voor familie en vrienden en de rest aan de zendingen gaf om uit te lenen aan belangstellenden. Vele levens werden op die manier gezegend.

Enige tijd later kregen broeder Young en ik van de heer Mogensen te horen dat hij jaren daarvoor had gedroomd dat er een jongeman bij hem kwam en hem een boek te lezen gaf. Toen hij het inderdaad las, bezorgde het hem grote vreugde. Hij keek broeder Young aan en zei: 'U bent de man die ik al die jaren geleden in mijn droom heb gezien.' □

Thomas M. Hadley is lid van de Wijk Highland in de Ring Ogden Utah East.

'IK HEB ELK HOOFDSTUK
MEERDERE KEREN
GELEZEN, DAAROM BEN
IK NOG NIET VERDER
GEKOMEN', LEGDE HIJ
UIT. 'DIT BOEK IS VEEL
MEER DAN ZOMAAR
EEN ROMAN.' MARINUS
MOGENSEN BAD OVER
HET BOEK VAN
MORMON EN KREEG ER
EEN GETUIGENIS VAN.

Dank u voor het overspoelen

R A N D I S P U R L I N G

Geachte broeder en zuster Heath,

U kent mij niet, maar toch ben ik u oneindig dankbaar. Omdat u gehoor hebt gegeven aan de oproep van president Benson 'om de aarde te overspoelen met het Boek van Mormon', is mijn leven voor altijd veranderd. En dat komt doordat uw getuigenis in het exemplaar van het Boek van Mormon staat dat mij in augustus 1988 door twee zendelingen werd gegeven. U schreef daarin onder andere: 'Dit boek zal een grotere invloed op uw leven hebben dan alles wat het daarvoor heeft beïnvloed.' Op dat moment besefte ik helemaal niet hoe waar die woorden voor mij zouden blijken te zijn. Ik wil u graag mijn verhaal vertellen.

Mijn naam is Randi Spurling. Ik ben opgevoed als actief lid van mijn kerk, maar toch liet ik mijn geloof geleidelijk varen. Toen mijn man in februari 1988 zijn gezin verliet, nam hij al ons geld mee en liet mij achter met grote schulden. Mijn enige troost was mijn wekelijkse kerkgang. Ik voelde dat ik de kerk nodig had, maar alleen eens in de week de dienst bijwonen, bracht mij niet de geestelijke voldoening waar ik naar snakte.

In deze moeilijke periode van mijn leven werd er op een avond aangebeld. Er stonden twee jongemannen op de stoep die keurig in een donker kostuum en een hagelwit overhemd waren gestoken. Ze vertelden dat zij vertegenwoordigers waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en vroegen of ze met mij mochten spreken. Omdat mijn goede vriendin en buurvrouw, Lorrie, mormoons was, besloot ik ze aan te horen, al was het alleen maar om meer te weten te komen over haar geloof.

Terwijl ik die twee jongemannen eens opnam, moest ik ineens denken aan een gesprek dat ik een paar maanden daarvoor met Lorrie had gehad toen ze me vroeg of ik er ooit aan had gedacht opnieuw te trouwen. 'Absoluut niet!' had ik

met grote nadruk gezegd, want ik wist dat als ik ooit die stap weer nam, ik een man wilde hebben die niet dronk, niet rookte, zijn vrouw niet bedroog, naar de kerk ging, eerlijk was, niet vloekte en meer van zijn vrouw en kinderen hield dan van zijn stoffelijk bezit. 'En aangezien zulke mannen niet bestaan,' zei ik, 'kan ik er mijn leven lang vergeefs naar zoeken.' Lorrie glimlachte en vertelde dat haast alle mannen die zij kende precies zo waren. Daar kon ik toen alleen maar om lachen.

Nu bekeek ik die twee zendelingen en ik gaf toe dat ik nieuwsgierig was. Ik vroeg ze dus om terug te komen.

Een paar dagen later gaven ouderling Walker en ouderling McAllister mij de eerste zendelingenles. Het ging geweldig. Ze gaven me een Boek van Mormon en vroegen me erin te lezen en erover te bidden. Dat was het boek, broeder en zuster Heath, met uw getuigenis en uw foto. Ik was heel ontroerd door uw woorden.

Bij het tweede bezoek van de zendelingen had ik er moeite mee de les te aanvaarden. Het was alsof zij al mijn godsdienstige overtuigingen in twijfel trokken. Zij vroegen mij, bijvoorbeeld, wat ik vond van de doop. Toen ik zei dat ik gedoopt was, en zij uitlegden dat we door onderdompeling gedoopt moesten zijn, kon ik alleen maar denken 'ze zijn gek'. We hebben het onderwerp eindeloos lang besproken. Ten slotte vroeg broeder Walker heel rustig of ik geknield met

'ZE GAVEN ME EEN BOEK VAN MORMON EN VROEGEN ME ERIN TE LEZEN EN EROVER TE BIDDEN. DAT WAS HET BOEK, BROEDER EN ZUSTER HEATH, MET UW GETUIGENIS EN UW FOTO. IK WAS HEEL ONTROERD DOOR UW WOORDEN.'

hen wilde bidden. Ik had me nog nooit een man op zijn knieën in gebed voorgesteld, en zeker niet biddend voor mij. Wij knielden neer en baden samen.

Terwijl ik nadacht over alles wat de zendelingen mij hadden verteld, kreeg ik het te kwaad. Hun boodschap aanmenen zou betekenen dat ik mijn leven moest veranderen – en dat wilde ik niet. Ik vond mijn leven best zoals het was.

Op dat moment besloot ik nooit meer in dat mormoonse boek te lezen en de zendelingen nooit meer binnen te laten. Maar toen ik 's avonds naar bed ging, zwichte ik voor de Geest: ik sloeg het Boek van Mormon open en las totdat mijn ogen dichtvielen.

Ik viel in slaap en zag mezelf rondlopen in volslagen duisternis. Ik klauwde steeds naar mijn ogen, omdat ik me voelde alsof ik door zand werd verblind. Kon ik maar een manier vinden om het zand eruit te krijgen! Ik was dolblij toen ik een poel met helder water vond. Ik stapte het water in en dompelde mezelf helemaal onder om het zand volledig weg te spoelen. Toen ik uit het water kwam, was ik door stralend licht omgeven. Eindelijk kon ik helder zien! Wat was ik blij!

Zodra ik wakker werd, sloeg de schrik me om het hart. De zendelingen hadden gelijk! Wat moest ik nu in vredesnaam doen? Hoe kon ik ze vertellen dat ik nu wél geloofde dat doop door onderdompeling nodig was? Ik nam mij voor de zendelingen niets te vertellen van mijn ervaring. Op het moment echter dat zij binnenkwamen om mij de volgende les te geven, nam de Geest de leiding over en begon ik opgewonden mijn droom voor hen te beschrijven.

Wij zetten de lessen voort en ik smachtte naar de kennis die in het Boek van Mormon te vinden was. Vele, vele avonden las ik door totdat ik volkomen uitgeput was. Twee keer hield ik het boek alleen maar tegen me aan geklemd terwijl ik huilde en mij onwaardig voelde om zulke kostbare waarheden te mogen lezen. Ik wist dat wat ik las waar was, maar ik was nog steeds niet in staat de toezegging te doen dat ik mijn leven zou veranderen. Maar toch stelde een liefhebbende Hemelse Vader mij alsmaar in de gelegenheid meer te leren.

Ik ging bijvoorbeeld samen met Lorrie naar de vergaderingen en activiteiten van de kerk; ik luisterde naar de woorden van de profeet tijdens een uitzending van de algemene zustersvergadering; ik woonde een haardvuuravond bij over de Leer en Verbonden; ik bezocht de huiselijk-levenvergaderingen van de zustershulpvereniging; en ik raakte zo vertrouwd met het Boek van Mormon, dat ik aanhalingen eruit begon te herkennen als ze in toespraken of artikelen werden gebruikt.

Ik begon bevriend te raken met veel van de mensen die ik meemaakte op de vergaderingen, diensten en activiteiten van de kerk en ik kreeg een bijzondere band met de zendelingen. Maar toch was ik bang, bang om mijn 'oude' leven los te laten. Ik hield mezelf voor dat ik me beter nu *meteen* van deze mensen kon losmaken, voordat ik nog verder bij hen en hun overtuigingen betrokken raakte.

Toen de zesde en laatste les voorbij was, was ik echt opgelucht: nu kon ik eindelijk mijn leven hervatten en hoefde ik niet meer te denken aan zaken waar ik me niet het hoofd over wilde breken. Ik had echter de zendelingen en de leden onderschat. Het waren mensen die dag in dag uit de beginselen van hun geloof naleefden. Wat was toch hun geheim?

Ik vond het antwoord in november toen ik een uitnodiging ontving voor een doopdienst. Er was niets aan de hand totdat ouderling McAllister afdaalde in het water om een jongeman te dopen. Maar op dat moment was mijn tranenvloed niet te stelpen. Het getuigenis van de Geest was zo sterk, dat ik zonder enige twijfel wist bij welke kerk ik mij moest aansluiten.

Twee weken later nodigden de zendelingen mij uit voor een kerstgebeuren op Temple Square in Salt Lake City. Onder het kijken en luisteren besepte ik dat ik niet in staat was de rest van mijn leven door te brengen als niet-mormoon die het Boek van Mormon leest in de vaste overtuiging dat het het woord van God is, of als iemand die geen lid is van de kerk maar weet dat de heiligen er laatste dagen meer naar het voorbeeld van Christus leven dan wie ook. Terwijl ik om mij heen keek zei een stille, zachte stem: 'Dit is jouw volk. Sluit je bij hen aan.'

Een dag later belde ik de zendelingen en zei dat ik nodig een datum moest afspreken voor mijn doop. Ik wou dat ik de vreugde in hun stem had kunnen vastleggen, maar ik hoop me die altijd te kunnen herinneren.

Ik werd op 11 december 1988 gedoopt.

Ik ben de zendelingen en de leden van de kerk zo dankbaar, en vooral ook u, broeder en zuster Heath, omdat u mij deelgenoot hebt gemaakt van uw getuigenis, en mij, een vreemdelinge, het kostbare Boek van Mormon gaf. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'Ja, ik zie hoe wij de aarde met het Boek van Mormon overspoelen.' Dankuwel dat u ook mij overspoelde. Ik ben er niet door verdronken; het heeft me drijvende gehouden. Mijn leven is nu rijker en voller dan ooit tevoren.

*Uw zuster in de kerk van Christus,
Randi Spurling*

Een aansporing voor de leden

'Wij prijzen de leden van de kerk die hebben deelgenomen aan het programma waarbij de zendingen exemplaren van het Boek van Mormon ontvangen, die zijn voorzien van een foto en een getuigenis. Deze (...) boeken zijn overal op aarde door onze zendingen weggegeven. Dit programma draagt ertoe bij dat er ieder jaar tienduizenden bekeerlingen tot de kerk toetreden.

'Ik spoor [alle] leden van de kerk aan om deel te nemen aan het programma "Het Boek van Mormon van gezin tot gezin" door exemplaren van het boek op zending te sturen. (...) Wij behoren de zendingen iedere maand te voorzien van miljoenen exemplaren van het Boek van Mormon.

'Wij hebben een groot werk te doen in heel weinig tijd. Wij moeten de aarde overspoelen met het Boek van Mormon (...).'

*President
Ezra Taft Benson*

Ik deed alsof ik sliep

DOOR LILLY SWANIGAN
VERTELD AAN ANNIE SMITH

Ik was één brok verbolgenheid omdat mijn familie geen rekening hield met mijn gevoelens. Ik wilde niet dat die jongemannen bij ons binnenkwamen om te praten over God – dat had ik ze toch gezegd? Ik was verbitterd over geloof en had God uit mijn leven geduwd. Ik gaf Hem de schuld dat ik met mijn drieëndertigste jaar door multiple sclerose was geveld en een paar jaar later, toen ik hem het hardst nodig had, mijn vader moest verliezen.

Toen dus twee jongemannen mijn familie voorstelde over hun geloof te komen praten, wilde ik niets met hen te maken hebben. Ik was echter niet in staat om de kamer uit te lopen, dus deed ik maar alsof ik sliep terwijl ze de anderen onderwezen over Christus en een boek dat het Boek van Mormon heette. Tot slot sprak een van de jongemannen een gebed uit, waarna mijn moeder hun toestemming gaf om een paar dagen later terug te komen. Zodra ze vertrokken waren, begon ik weer te protesteren: ik wilde niets met geloof te maken hebben en als ze per se naar die onzin wilden luisteren, wilde ik in mijn slaapkamer blijven zolang die twee er waren.

Drie dagen later stonden de zendingelingen weer op de stoep.

Ondanks mijn verzoek liet mijn familie mij in de woonkamer zitten, overeind gezet in mijn stoel. Weer sloot ik mijn ogen en deed alsof ik sliep. De jongemannen kwamen binnen, vroegen of ze met een gebed mochten beginnen en brachten vervolgens hun les. Ondanks mijn inspanningen was het heel moeilijk om hun woorden uit mijn verbitterde wereld te weren. Zij vertelden waar wij vandaan kwamen, waarom we op aarde zijn, wat er gebeurt wanneer we sterven en waar we na dit leven naartoe zullen gaan. Zij spraken over drie koninkrijken – niet de hemel en de hel waar ik mijn leven lang over gehoord had.

Het hele gesprek fascineerde me. En daarbij was het heel zinnig – ja, ik wist dat het waar was. Zelfs in mijn verbitterde en onverzoenlijke stemming was ik in staat goed van kwaad – waarheid van verzinsels – te onderscheiden.

Ik deed mijn ogen open en begon vragen te stellen. Iedere keer hadden de zendelingen een antwoord en er lag een glans op hun gezicht terwijl ze mij vertelden wat zij wisten over leven en dood. Ik stelde ze iedere vraag over geloof die ooit bij me was opgekomen.

Voor ze vertrokken, legden ze een Boek van Mormon bij mij op schoot. Ik wilde er zo graag in lezen, maar mijn ziekte had mij grotendeels van mijn gezichtsvermogen beroofd. Ik

moest dus vol ongeduld wachten totdat mijn nichtje tijd kon vinden om mij voor te lezen.

Toen de zendelingen enkele dagen later terugkeerden, was ik opgewonden over alles wat ik had gelezen, maar er zat mij een zeer belangrijke vraag dwars. De zendelingen waren blank. Ik vroeg me af of alle leden van de kerk blank waren en hoe zij er tegenover stonden als zwarte mensen lid van de kerk werden. De zendelingen wezen erop dat het de kerk van Christus was en dat alle mensen welkom waren. Toen ze bovendien vertelden dat er drie zwarte gezinnen actief waren in de wijk, kon ik me niet gauw genoeg laten dopen.

Een jaar later, na veel gebed en veel inspanningen van trouwe wijkleden, ging ik naar de Atlanta-tempel voor mijn begiftiging. De artsen hadden mij de reis van vijf uur afgeraden, maar ik wist dat ik het toch moest proberen.

Elf jaar geleden, toen er werd vastgesteld dat ik aan multiple sclerose leed, is mij gezegd dat ik nog twee jaar te leven had. Maar ik leef nog steeds, hoewel volkomen verlamd. Nu ik het evangelie heb, ben ik niet meer verbitterd over mijn ziekte of de dood van mijn vader. Ik kijk uit naar het eeuwige leven dat God mij heeft beloofd als ik in trouwheid volhard tot het einde. □

*Lilly Swanigan en Annie Smith
wonen in de Wijk Columbus van de
Ring Bessener Alabama.*

ILLUSTRATOR: JOHN JOHNSON

Onrechtvaardige heerschappij in het huwelijk

OUDERLING H. BURKE PETERSON
VAN HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Hoe u dit ernstige en toenemende probleem bij uzelf
kunt onderkennen en overwinnen.

Het aantal brieven en telefoontjes aan de algemene autoriteiten van echtgenotes en kinderen die thuis emotioneel en lichamelijk mishandeld worden, blijft stijgen. Hun onophoudelijke smeekbeden zijn hartverscheurend. Het is schrijnend dat echtgenoten en vaders, zelfs zij die het priesterschap dragen, thuis maar al te vaak gedrag tentoonspreiden, dat elders niet geaccepteerd zou worden. Dit onrechtvaardige gedrag heeft hartzeer en vele ontspoorde levens tot gevolg.

De uitoefening van onrechtvaardige heerschappij kan vele vormen aannemen. Zij kan betrekkelijk mild zijn als zij tot uiting komt in kritiek, boosheid of hevig gefrustreerde gevoelens. In meer extreme gevallen kan onrechtvaardige heerschappij echter uitgroeien tot verbale, lichamelijke of emotionele mishandeling. Jammer genoeg wordt onrechtvaardige heerschappij in haar minder extreme vormen vaak genegeerd of niet als zodanig onderkend. Met dit artikel wil ik bijdragen tot de onderkenning van dit ernstige en toenemende probleem in onze sa-

menleving. Door onderkenning en correctie van deze minder extreme vormen van ongepast gedrag kunnen wij bijdragen tot het voorkomen van de extreme gevallen die daar uit voortvloeien.

Natuurlijk is onrechtvaardige heerschappij niet alleen een mennanaangelegenheid. Iedereen – man of vrouw – die leiding geeft aan anderen kan zich schuldig maken aan onrechtvaardige heerschappij. Iedere man of vrouw – hetzij getrouwd of alleenstaand, onder of niet – doet er goed aan bekend te raken met de hier besproken beginsen en deze in praktijk te brengen. Ik hoop dat de volgende suggesties wortel zullen schieten in het hart van iedere lezer die hulp nodig heeft.

VOORBEELDEN VAN ONRECHTVAARDIGE HEERSCHAPPIJ

Een echtgenote schreef: 'Ik heb een lieve, hard werkende man die niet wil dat het mij financieel ook maar aan iets ontbreekt. In feite besteedt hij daar al zijn tijd aan. Hij stopt alleen met wer-

ken om te eten, te slapen en naar de kerk te gaan.'

Wat ze eigenlijk bedoelt is dat ze veel liever minder geld zou hebben en meer van haar mans tijd en aandacht. Bovendien eist deze echtgenoot, in zijn streven naar materiële onafhankelijkheid en succes, volmaaktheid van zijn gezin. Als zijn vrouw en kinderen niet aan zijn verwachtingen voldoen, kritiseert hij ze. Deze echtgenote vervolgt:

'Het leven kan een eenzame worsteling zijn voor de vrouw die zich in zo'n situatie bevindt, want als zij hulp bij anderen zoekt, wordt haar vaak gezegd dat zij haar houding moet veranderen, haar echtgenoot meer moet liefhebben en bereid moet zijn tot compromissen om er verbetering in te brengen. En dan geeft ze haar verlangens en dromen op, datgene waar ze op gehoopt had – en wat lijkt te passen in het raamwerk van een rechtschapen levenswijze – voor iemand die haar voortdurend herinnert aan haar falen, die haar duidelijk maakt dat zij niet aan zijn verwachtingen voldoet. Hoe kan een vrouw het gevoel hebben dat zij ooit haar Hemelse Vader zal kun-

nen behagen als zij, hoe hard zij het ook probeert, nooit haar echtgenoot behaagt?’

Een andere zuster belde op. Zij vertelde dat haar man geregeld pornografische tijdschriften kocht, elke avond naar pornografische (video)films keek en daarna ongepaste en oneerbare eisen aan haar stelde. Ondanks dit zondige gedrag – dat tot dit telefoontje van zijn vrouw verborgen was gebleven voor zijn priesterschapsleiders – was de man werkzaam als tempelwerker.

Een zuster bracht de mening van velen naar voren toen zij zei: ‘Wij hebben heel hard de steun nodig, ja, de bereidheid van de priesterschapsdrager in ons gezin om zijn eigen belangen opzij te zetten wanneer wij zijn begrip zo hard nodig hebben.’

Haar opmerking vestigt de aandacht op de moeilijke situatie van vrouwen die getrouwd zijn maar bijna zonder man door het leven gaan, of kinderen die een vader hebben maar die bijna nooit zien. Deze echtgenoten en vaders hebben andere prioriteiten die zij belangrijker achten dan hun gezin. Zij beweren het te druk te hebben met hun werk. Misschien zijn zij sportfanaat, tv-slaaf of introvert. Zij kunnen ijverige kerkwerkers zijn, zelfs leiders, die vele uren in het kerkgebouw doorbrengen om ‘het werk van de Heer te doen’ om zo de problemen en de druk van het gezinsleven te ontvluchten.

Dit levensechte voorbeeld van onrechtvaardige heerschappij onderstreept wat president Kimball heeft onderwezen: ‘Mannen bewijzen vrouwen vaak te weinig respect. Soms denk ik wel eens dat de zusters in de kerk “behoefstig” zijn, omdat sommigen van ons niet zo attent en voorkomend zijn

als we zouden moeten zijn. Stoffelijk heeft het onze zusters aan niets te ontbreken, maar toch kunnen zij wegwijven door gebrek aan genegenheid en erkenning’ (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball. Bookcraft, Salt Lake City 1982, blz. 317).

Een ander voorbeeld van onrechtvaardige heerschappij is als een vader van zijn kinderen eist dat zij zich houden aan de regels die hij eigenmachtig heeft gesteld. Dit is in tegenspraak met de geest van evangelisch leiderschap. Een man kan een rijke dimensie aan zijn leiderschap toevoegen als hij over die regels met zijn vrouw en kinderen tot overeenstemming komt.

Autocratisch leiderschap komt ook op andere manieren tot uiting. Zo was er een gezin dat ontmoedigd ophield met de gezinsavond, omdat die telkens weer werd verziekt door ruzie en oneinigheid. De vader, die zich wellicht bewust was van zijn verantwoordelijkheid om daar verbetering in te brengen, was zo onverstandig om het grootste deel van de tijd te gebruiken om fouten te constateren bij de gezinsleden en hun aandacht te vestigen op zaken die zij volgens hem verkeerd deden. Er was weinig ruimte voor erkenning van prestaties. En hoewel hij zo nu en dan een complimentje gaf, was dat niet genoeg om zijn negatieve kritiek te compenseren.

DE ECHTGENOOT PRESIDERT THUIS

.....

Ouderling John A. Widtsoe heeft over het leiderschap van de priesterschap gezegd: ‘De priesterschap presideert altijd en wel voor de goede orde. De vrouwen van een gemeente of hul-

porganisatie kunnen – en vele zijn dat – verstandiger en veel intelligenter zijn, zelfs veel meer leiderscapaciteiten hebben dan de mannen die hen presideren. Dat zegt niets. Het priesterschap wordt niet verleend op basis van intelligentie, maar wordt verleend aan goede mannen, en zij oefenen het uit krachtens een goddelijke gave als hun kerkleiders hen daartoe opdracht geven. De vrouw heeft een even belangrijke gave die zowel aan de eenvoudigen en zwakken als aan de aanzienlijken en sterken is verleend’ (*Priesthood and Church Government*, verzameld door John A. Widtsoe. Deseret Book Company, Salt Lake City 1939, blz. 90.)

President Joseph Fielding Smith heeft onderwezen dat deze relatie ook thuis geldt. ‘Er is niets in de leringen van het evangelie waaruit men zou kunnen opmaken, dat mannen superieur zijn aan vrouwen’, zei hij. ‘De Heer heeft de mannen de macht van het priesterschap gegeven en ze uitgezonden om in zijn dienst werkzaam te zijn. De roeping van een vrouw ligt op een *ander gebied. De edelste en meest verheven van alle roepingen, die aan een vrouw gegeven is, is die van moeder van mensen te zijn. Vrouwen dragen het priesterschap niet, maar als ze getrouwd zijn en oprecht, zullen zij in het koninkrijk Gods priesteressen en koninginnen worden, en dit houdt in dat hun gezag zal worden gegeven.* Vrouwen dragen het priesterschap niet met hun man, maar zij zullen wel de *voordelen* van dat priesterschap ontvangen’ (*Leer tot zaligmaking* [drie delen] verzameld door Bruce R. McConkie. Bookcraft, Salt Lake City 1954-1956, deel 3, blz. 153; cursivering in origineel).

De beginselen die ik nu behandel zijn evenwel ook van toepassing op gezinnen waarvan het hoofd geen priesterschap draagt. President Kimball heeft uitgelegd: 'De man presideert in het huwelijk. In het begin toen God de man en de vrouw schiep, zei Hij tot de vrouw: "... naar uw man zal uw begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen [maar ik kies liever voor het woord *presideren*]"' (Genesis 3:16)' (*Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 316). In dat verband is het interessant dat president Kimball zijn biografie met de volgende woorden aan zijn vrouw opdroeg: 'Voor Camilla Eyring Kimball, gelijkwaardige partner' (zie *Spencer W. Kimball*, verzameld door Edward L. Kimball en Andrew E. Kimball jr. Bookcraft, Salt Lake City 1977).

In de hemelse orde heeft de echtgenoot het gezag om thuis te presideren. Dat is geen onderwerp van discussie. *Hoe* hij presideert is echter wel onderhevig aan discussie, en zo nodig aan correctie.

Soms kan een man van mening zijn dat zijn rol van gezinshoofd hem het recht geeft om eisen te stellen en eigenmachtig te beslissen wat zijn vrouw behoort te doen. Maar in een gezin dat op een rechtschapen fundament is gevestigd, behoort de relatie tussen man en vrouw er een van gelijkheid te zijn. Een echtgenoot moet niet bevelen. Liever behoort hij met zijn vrouw te overleggen tot men tot een harmonische beslissing komt.

Een man moet gaan begrijpen dat zijn vermogen om zijn vrouw en kinderen ten goede te beïnvloeden alleen toeneemt door liefde, lof en geduld. Het kan nooit tot stand worden gebracht door dwang of onderdrukking.

Veel vrouwen hebben het zwaar met het opvoeden van de kinderen en de huishoudelijke taken. Zij verrichten vaak schier wonderen om te kunnen voldoen aan de eisen die aan hen gesteld worden. Een echtgenoot die zijn vrouw kritiseert en zijn afkeuring uitspreekt om wat er niet gedaan is in plaats van te danken voor wat er wel gedaan is, werkt ontmoediging in de hand. Maar als hij haar een compliment maakt of zijn hulp aanbiedt, zal hij zien dat zijn vrouw zelfs meer haar best zal doen. Kritiek heeft een negatieve invloed op iemands gevoelens van liefde voor en interesse in haar echtgenoot. Vrouwen hebben liefde, geneugtenheid en emotionele steun nodig van hun echtgenoot.

Paulus gaf de raad: 'Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft . . .' (Efeziërs 5:25). Naar aanleiding van deze raad heeft president Kimball het volgende belangrijke inzicht verschaft:

'Kunt u zich indenken hoe [Christus] de kerk liefhad. Alles wat de kerk betroof was belangrijk voor Hem. Haar groei, haar individuele leden gingen Hem zeer na aan het hart. Hij gaf deze mensen al zijn energie, al zijn macht, al zijn interesse. Hij gaf zijn leven - en wat kan iemand nog meer geven? (. . .) Als een echtgenoot bereid is zijn gezin op deze wijze te bejegenen, zullen niet alleen zijn vrouw maar ook zijn kinderen gehoor geven aan zijn liefdevolle en voorbeeldige leiderschap. Dat zal automatisch gaan. Hij zal het niet hoeven te eisen. (. . .)

'Als een vader gerespecteerd wil worden, dan zal hij dat moeten verdienen: als zij geliefd willen zijn, moeten ze consequent, liefdevol, begrijpend

en vriendelijk zijn - en zij moeten hun priesterschap eren' (*Men of Example* [brochure], Church Educational System, Salt Lake City 1973, blz. 5).

GEZAG EN MACHT IN HET PRIESTERSCHAP

Sommige broeders begrijpen niet dat er absoluut verschil is tussen priesterschapsgezag en priesterschapsmacht. De twee termen betekenen niet noodzakelijkerwijs hetzelfde. *Gezag* in het priesterschap verkrijgt men door de handoplegging van iemand die daartoe het juiste gezag bezit. *Macht* in het priesterschap verkrijgt iemand echter alleen, de openbaringen van de Heer wijzen daarop, door een rechtschapen levenswijze. In de Schriften staat:

'Dat de *rechten* van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

'Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken - vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man' (LV 121:36-37).

De hemelse macht is de macht om te zegenen, te sterken, te genezen, te troosten, om vrede te brengen in een gezin. Te verheffen en aan te moedigen is priesterschapsmacht. Zij die leren

deze macht te ontwikkelen, krijgen de beloften die in Leer en Verbonden 132:20-21 worden omschreven:

‘Dan zullen zij goden zijn, omdat zij geen einde hebben; daarom zullen zij van eeuwigheid tot eeuwigheid zijn, omdat zij voortgaan; dan zullen zij boven alles zijn, omdat alle dingen aan hen zijn onderworpen. Dan zullen zij goden zijn, omdat zij alle macht hebben, en de engelen aan hen zijn onderworpen.

‘Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Ten zij gij u aan Mijn wet onderwerpt, kunt gij deze heerlijkheid niet bereiken.’

Inherent aan de ‘wet’ waarover in deze verzen gesproken wordt is het beginsel van rechtvaardige heerschappij. Overweeg de beschrijving die de Heer in Leer en Verbonden 121:41-42 geeft van een man met macht. Deze beschrijving is specifiek tot de priesterschap gericht, maar ieder in een leidinggevende positie, in het bijzonder echtgenoten en vaders, doen er goed aan deze beginselen in hun leven te verweven.

De man met macht is iemand die presideert –

- *Door overreding.* Hij vernedert

niet door woord of houding, hij manipuleert niemand, doet een beroep op het beste in anderen, en respecteert de waardigheid en keuzevrijheid van alle mensen – mannen, vrouwen, jongens en meisjes.

- *Door lankmoedigheid.* Hij neemt de tijd voor iemand en luistert naar de nederigste en jongste. Hij is tolerant ten aanzien van de ideeën van anderen en vermijdt vooroordelen en boosheid.

- *Met zachtmoedigheid.* Hij glimlacht meer dan hij fronst. Hij is niet nors, luidruchtig of angstaanjagend; hij disciplineert niet uit woede.

- *In ootmoed.* Hij is niet opgeblazen, domineert het gesprek niet, en is bereid zijn wil ondergeschikt te maken aan de wil van God.

- *Met ongeveinsde liefde.* Hij doet zich niet anders voor dan hij is. Hij is oprecht, geeft onvoorwaardelijk oprechte liefde, zelfs als anderen lelijk doen.

- *In vriendelijkheid.* Hij is hoffelijk en voorkomend in kleine dingen alsmede in de meer in het oog springende zaken.

- *Met zuivere kennis.* Hij vermijdt

halve waarheden en heeft een groot inlevingsvermogen.

- *Zonder huichelarij.* Hij brengt de beginselen die hij onderwijst zelf in praktijk. Hij weet dat hij niet altijd gelijk heeft en is bereid zijn fouten toe te geven en ‘het spijt me’ te zeggen.

- *Zonder bedrog.* Hij is niet sluw of geraffineerd in zijn omgang met anderen, maar hij is eerlijk en betrouwbaar in het verwoorden van zijn gevoelens.

VERKEERD BEGREPEN EN MISBRUIKTE TEKSTEN

Maar al te vaak worden teksten uit hun verband getrokken door hen die zich schuldig maken aan onrechtvaardige heerschappij. Neem, bijvoorbeeld, Matteüs 10:37: ‘Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig.’

Sommige misleide vaders en moeders gebruiken deze tekst om de veronachtzaming van hun gezin goed te praten. Ze hebben het denkbeeld niet begrepen en gebruiken de tekst om vele uren die zij in hun kerktaak stoppen te rechtvaardigen. In veel gevallen is het hen hoofdzakelijk te doen om de eer en de aandacht die voortvloeien uit uitblinken in kerktaken. Voorzien in de behoeften van de gezinsleden (waardoor men af en toe in botsing komt met kerktaken) loopt veel minder in het oog en brengt veel minder eer van anderen met zich mee.

Natuurlijk worden leden die bereid zijn een roeping te aanvaarden en die zich daar volledig voor inzetten gewaardeerd door bisschoppen, ringpresidenten en andere leiders. Zo hoort het ook te zijn. Jammer genoeg maken sommige leiders de fout een zekere min-

GEZAG EN MACHT IN HET PRIESTERSCHAP

- *Door overreding*
- *Door lankmoedigheid*
- *Met zachtmoedigheid*
- *In ootmoed*
- *Met ongeveinsde liefde*
- *In vriendelijkheid*
- *Met zuivere kennis*
- *Zonder huichelarij*
- *Zonder bedrog*

achting aan de dag te leggen voor leden die zo nu en dan een gezinstak uitvoeren in plaats van een vergadering bij te wonen of onmiddellijk een bepaalde kerktaak te voltooien. Zulke leiders hebben te weinig vertrouwen in het vermogen van dat lid om twee goede zaken zorgvuldig af te wegen. Soms geven deze leiders een lid dat ervoor gekozen heeft in een dringende behoefte van zijn gezin te voorzien een schuldgevoel. Dat hoort *niet* zo te zijn.

Een andere verkeerd begrepen en misbruikte tekst is Leer en Verbonden 121:43, waarin staat: 'Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe'.

Daarbij moeten we bedenken wat het betekent in scherpe bewoordingen te bestraffen. Met scherpe woorden bestraffen betekent duidelijk bestraffen, met liefdevolle vastberadenheid, met ernstige bedoeling. Het betekent niet bestraffen met sarcasme, of met verbittering, of met knarsende tanden en stemverheffing. Iemand die bestraft zoals de Heer het heeft aangegeven houdt zich met beginselen bezig, niet met persoonlijkheden. Hij valt het karakter niet aan, noch vernedert hij iemand.

In bijna elke situatie waarin bestraffing nodig is, is bestraffing onder vier ogen te verkiezen boven publiekelijke bestraffing. Tenzij de hele wijk een reprimande verdient, is het beter dat een bisschop iemand apart neemt dan zich tot de hele groep te richten. Evenzo heeft een kind of de partner er recht op onder vier ogen op fouten gewezen te worden. Correctie in het

openbaar is vaak wreed en op zijn minst misplaatst.

Brigham Young gaf ons een sleutel waarmee een rechtvaardige bestraffing mogelijk gemaakt wordt:

'Als u ooit iemand moet bestraffen, bestraf dan nooit meer dan u balsem hebt om te helen. (. .) Als u de roede in uw hand heeft, moet u God om wijsheid vragen, opdat u haar niet tot vernietiging van iemand gebruikt, maar tot zijn heil' (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 124-125).

Iedere echtgenoot, iedere vader behoort zichzelf bepaalde vragen te stellen, waaruit zal blijken of hij zich op de grens van onrechtvaardige heerschappij bevindt:

1. Kritiseer ik gezinsleden meer dan ik ze loof?
2. Sta ik erop dat gezinsleden mij gehoorzamen omdat ik de vader of echtgenoot ben en het priesterschap draag?
3. Zoek ik mijn geluk meer in mijn werk of ergens anders dan thuis?
4. Lijkt het erop dat mijn kinderen niet graag met mij praten over hun gevoelens en wat hun bezig houdt?
5. Probeer ik mijn gezag zeker te stellen door lichamelijke straffen?
6. Stel ik talrijke regels en zie ik toe op de naleving van die regels om gezinsleden in bedwang te houden?
7. Lijkt het erop dat gezinsleden bang van me zijn?
8. Staat het idee mij tegen dat ik andere gezinsleden laat delen in de besluitvorming in het gezin?
9. Is mijn vrouw in hoge mate afhankelijk van mij en niet in staat haar eigen beslissingen te nemen?
10. Klaagt mijn vrouw dat ze te weinig geld heeft voor het huishouden, omdat ik al het geld beheer?

11. Sta ik erop dat ik de belangrijkste inspiratiebron voor ieder gezinslid ben in plaats van ieder kind te leren naar de Geest te luisteren?

12. Ben ik vaak boos en kritisch op andere gezinsleden?

Als het antwoord op een van deze vragen 'ja' is, dan moeten we misschien onze relatie tot onze gezinsleden eens evalueren.

Voor iemand die het priesterschap draagt, is de beste toets om erachter te komen of hij probeert het leven van andere gezinsleden te beheersen, zijn relatie tot de Heer onder de loep te nemen. Als een man vermindering of onttrekking van de Heilige Geest voelt [wat zich manifesteert in ruzie, onemigheid of opstandigheid], kan hij er zeker van zijn dat hij onrechtvaardige heerschappij uitoefent.

Helaas zijn er wellicht veel te veel mannen die het moeten stellen zonder de hemelse zegeningen, omdat zij geen acht hebben geslagen op de raad van de Heer aangaande onrechtvaardige heerschappij. Maar aan hen die leren zich te beheersen, zich rechtvaardig gebruik van gezag weten eigen te maken en die hun gedachten zonder ophouden door deugd laten versieren, heeft de Heer beloofd:

' . . . dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

'De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en u scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevoelen' (LV 121:45-46).

Wat zal dat een heerlijke dag zijn! □

Ver - - - - - nog aan toe!

COLLEEN LAYTON

O, nee! Dat woord leek van de pagina op me af te springen, en al het andere in de klas vervaagde volkomen. Onze uitstekende, maar nauwgezette, lerares spraakkunst had zojuist leesopdrachten aan de klas gegeven en het script uitgedeeld. Toen ik snel over de eerste pagina heenging, stopten mijn ogen bij dat woord!

Ik wist namelijk dat die zin bij Connie's leesopdracht hoorde. Bijna alle anderen in de klas hadden dat vloekwoord kunnen lezen zonder zich er druk om te maken, maar ik kende Connie. Ik wist dat ze geen van haar hoge normen op welk gebied dan ook verlaagde, integendeel: ze was integer en hield zich eraan. Ze was een groot voorbeeld in reinheid, levenslust en geluk. Reine gedachten en taal

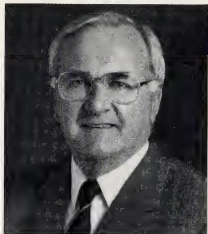
stonden hoog in haar vaandel. En nu verwachtte een lerares, die niets verkeerd in dergelijke taal zag, plotseling van haar dat ze zich niet aan die norm hield. Het script werd al voorgelezen en ik vroeg me af wat ze zou doen. Toen was het Connie's beurt.

'*Pothachels* nog aan toe!', riep ze uit! De stomverbaasde klas barstte in lachen uit. Onze lerares keek snel op met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht en bestudeerde even Connie's gezicht. Toen ze beseftte dat Connie niet probeerde de aandacht te trekken of grappig te zijn, begon ze langzaam te glimlachen. Connie ging gewoon verder met voorlezen en deed alsof er niets ongewoons was gebeurd. □

ILLUSTRATOR: ROGER MOTZKUS

Van het gebiedspresidium

Ouderling Hans B. Ringger,
president van het
Gebied Europa

We zijn wat we denken

Wijlen ouderling James E. Talmage van de Raad der Twaalf had het volgende te zeggen over onze relatie tot ons zelf: 'Ik heb meer met mijzelf te leven dan met wie dan ook. Mijn ego en ik zijn onafscheidelijke kameraden, niet alleen in dit leven, maar ook hierna, want we zijn onsterfelijke. Door de eeuwigheid heen zullen wij één zijn. Kennen wij elkaar wel zo goed? Kunnen we met elkaar opschieten als we alleen zijn, of zijn we verbittert, boos, of haatdragend tegen onszelf? In wat voor gezelschap ben ik als ik alleen ben? Hoe is de kamer gemubileerd waarin mijn gedachten wonen? De kamer waarin ik mij terugtrek om alleen te zijn met mijn gedachten, om mijzelf toe te spreken, en te bidden?'

Ouderling Talmage spreekt over een 'geestelijke kamer' die wij meubileren met onze gedachten. Is het er warm en prettig, of is het er koud en onpersoonlijk? Hangen er schildertjes aan de muren die onze zinnen behagen? Heeft deze kamer

ramen waardoor warme zonnestralen binnenvallen, of is zij donker omdat de gordijnen niet geopend zijn? Het meubilair komt van her en der en bepaalt onze gedachten, die worden beïnvloed door onze zintuigen en omgeving, door alles wat wij waarnemen met onze ogen en oren. Vaak worden wij verrast en overweldigd door deze gewaarwordingen. Daarom is het belangrijk om bedacht te zijn op deze gevaren. De Indianen hadden de gewoonte te slapen met 'een oor op de grond'. Daardoor hoorden zij de vijand aankomen lang voordat deze te zien was.

Door middel van de leringen van onze Heiland worden wij er voortdurend op gewezen te luisteren naar de stille, zachte stem in ons binnenste. Toen wij werden bevestigd als lid van de kerk werd ons beloofd dat de Heilige Geest onze leidman zou zijn, en ons een voortdurende bron. Velen onder ons hebben die raad opgevolgd en slapen met 'hun geestelijke oor op de grond'. Maar vaak zijn er perioden dat wij doof zijn en niets horen. Dan ontstaat er een situatie waarin, zoals Jesaja zegt, de mensen niet

bereid zijn naar de innerlijke stem te luisteren, waardoor de zuivere bron droog komt te staan: 'Hoor altood — maar verstaat niet, en ziet aldoor — maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, maak zijn oren doof en doe zijn ogen dichtkleven, opdat het met zijn ogen niet zie en met zijn oren niet hore en opdat het met zijn hart niet versta, zodat het zich niet bekere en genezen worde' (Jesaja 6:9-10).

Ons zijn vele manieren gegeven om deze situatie te vermijden. In dagelijks gebed kunnen wij ons diepste ik voor God blootleggen. We weten dat Hij ons ziet en ons kent, en weet wat wij denken. Daarom hoeven we geen toneel te spelen. Eerlijk zijn tegen God en onszelf geeft ons innerlijke vrede en dan zijn onze gedachten en daden in harmonie. Wij kunnen ons hart letterlijk uitstorten bij God. Vasten en meditatie leiden tot reiniging en zelfkennis, en tot een verandering in gedachten en daden.

De bestudering van de heilige Schriften geeft ons voldoende goede stof tot overdenking. Vaak wordt onze geest geplaagd door gedachten die we veel liever niet zouden willen denken; we lijken er aan overgeleverd te zijn. President Benson heeft gezegd: 'Onze verantwoordelijkheid met betrekking tot onze gedachten begint met HOE wij omgaan met slechte gedachten als die eenmaal zijn binnengedrongen. Evenals Jezus behoren wij de verlei-

ding onmiddellijk een halt toe te roepen. Wij moeten Satan nooit toestaan dat hij ons kan beïnvloeden met zijn geslepen gedachten-gangen.' Als we onze geestelijke kamer meubileren met goede gedachten is er geen ruimte voor slechte gedachten. We moeten een manier vinden om negatieve gedachten op tijd tegen te houden en te lozen. Het is niet voor niets dat president McKay heeft gezegd dat de belangrijkste strijd van het leven wordt uitgevochten in de vertrekken van onze ziel. Ieder van ons moet door ervaringen leren welke paden naar goede gedachten leiden. Maarten Luther heeft gezegd: 'Wij kunnen niet voorkomen dat de vogels over ons hoofd heen vliegen, maar we kunnen echter wel voorkomen dat ze op ons hoofd neerstrijken.'

'We zijn wat we denken.' Onze gedachten leiden tot bepaalde daden. Onze daden zijn gedachten die zichtbaar gemaakt zijn. Tegenwoordig heeft men het veel over het belang van een evenwichtig leven. Lichaam en ziel, gedachten en daden behoren een geïntegreerd geheel te zijn. Is dat niet het geval, dan hebben we een gespleten persoonlijkheid. Jakobus heeft gezegd dat een innerlijk verdeeld mens ongestadig is op al zijn wegen (zie Jakobus 1:8). Voor ons eigen welzijn is het van het grootste belang dat we onze persoonlijkheid ontwikkelen. Vaak falen we hierin, omdat we onze gedachten niet met onze daden weten te vere-

nigen. Wij zijn niet in overeenstemming met onszelf. Wij moeten ons innerlijke en uiterlijke wezen onderwerpen aan dezelfde opdracht. Als we onder gebed een beslissing nemen, moeten we ons er aan houden. Als we besloten hebben eerlijk te zijn, behoren we altijd eerlijk te zijn en niet alleen wanneer we in gezelschap zijn. Als we een roe-

ping aanvaarden, behoren we die uit te voeren zoals we beloofd hebben. Elk verlangen houdt inspanning in; een belofte betekent doen wat we beloofd hebben; en geloof houdt werken in. Een huis dat maar gedeeltelijk gefundeerd is, zal instorten, zo ook een mens wiens daden niet zijn gefundeerd op een solide geestelijk fundament.

Zaai een gedachte
Oogst een daad.
Zaai een daad
Oogst een karakter.
Zaai een karakter
Oogst hemel of hel.

De hemel te oogsten, betekent Christus te volgen. Jezus vroeg de Farizeeën: 'Wat dunkt u van de Christus?' (Matteüs 22:42). Hij begreep de invloed van on-

ze gedachten op ons gedrag en daden. Hij wist dat juiste gedachten over de Messias de enige manier is om tot de Heer te komen. In de vele 'weeën' die de Heer uitsprak over de Farizeeën, veroordeelde Hij hun tegenstrijdig gedrag (zie Matteüs 23:1-39).

Geluk is alleen mogelijk als wij reine gedachten omzetten in daden. ■

Luisteren naar een profeet

(Het navolgende is een redactioneel artikel uit de Church News van 24 maart 1990. Hoewel er een paar maanden verstreken zijn sinds de algemene aprilconferentie, zijn wij van mening dat de gebrachte boodschap tijdloos is. In De Ster van juli zult u het conferentieverlag kunnen lezen, en de videobanden van de algemene conferentie zijn nu verkrijgbaar bij de mediatheek van uw wijk of ring. De redactie.)

Duizenden leiders en leden van de kerk uit heel de wereld komen op 31 maart en 1 april naar Temple Square om te luisteren naar onze profeet.

Miljoenen mensen zullen de algemene conferentie via de radio en tv volgen.

Wij zullen instructie en raad ontvangen van het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf, en andere algemene autoriteiten en leiders van 's Heren kerk. Wat een uitgelezen mogelijkheid om de wil van de Heer te leren kennen!

Wanneer wij naar de woorden van onze profeten, apostelen en leiders luisteren en die overdenken, is het goed in overweging te nemen wie er tot ons spreken.

Wij behoren in overweging te nemen dat wij in de laatste, grootste en heerlijke bedeling leven, de bede-

ling die de wederkomst van onze Heiland zal inluiden. Wij behoren in overweging te nemen dat de kerk sterker is dan ooit tevoren, met meer leden, meer zendingen en meer priesterschapsleiders.

Wij behoren in overweging te nemen dat het leiden van de kerk gecompliceerder is dan ooit tevoren, met de enorme groei die de kerk nu doormaakt, de kerkgebouwen en tempels die wereldwijd gebouwd worden, de zendingen die naar de vier hoeken van de aarde gaan, en de nieuwste technieken die worden gebruikt bij het bestuur van de kerk en de opbouw van het koninkrijk.

Wij behoren in overweging te nemen dat dit een tijd is van grote goddeloosheid nu de tegenstander zijn krachten bundelt om de grote vooruitgang van het ko-

ninkrijk van God te bestrijden.

Het voorgaande in overweging genomen, behoren wij onszelf af te vragen in wiens handen de Heer de leiding van zijn koninkrijk zou leggen in deze beslissende tijd, deze tijd van grote groei, van grote complexiteit, van intensieve voorbereiding op het hoogtepunt van het werk van de Heer.

Zou God niet enkele grote geesten, uitverkorenen, bij zich hebben gehouden om in deze tijd naar de aarde te sturen en zijn koninkrijk te leiden? Zou Hij ze niet zorgvuldig voorbereiden op de enorme verantwoordelijkheid van het leiden van de kerk?

Wij kunnen er zeker van zijn dat wat wij op de algemene conferentie horen van deze leiders "... de wil des

Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid [zal zijn]' (LV 68:4).

Hoe kunnen wij ons dus voorbereiden op en openstellen voor de raad die op de algemene conferentie gegeven zal worden?

Ten eerste moeten wij ons geestelijk voorbereiden. Wij kunnen hetgeen van God is alleen door de Geest van God begrijpen (zie 1 Korintiërs 2:11). De natuurlijke mens vindt hetgeen van God is dwaasheid. Hetgeen van God is kan alleen geestelijk beoordeeld worden (zie 1 Korintiërs 2:14).

Als we niet geestelijk zijn ingesteld, kunnen we niet verwachten dat wij de toespraken zullen begrijpen en er door opgebouwd zullen worden. Wij zullen moeten bidden en wellicht moeten

vasten als voorbereiding op de conferentie. Als we met een bepaald probleem kampen, met een zonde worstelen, behoren we te letten op een ter zake doende raadgeving.

Ten tweede behoren we als gezin naar de conferentie te luisteren of te kijken. Zelfs jonge kinderen kunnen de geest van de conferentie voelen als hun ouders hen goed voorbereiden en hun duidelijk maken dat dit

een bijzonder gebeuren is.

Ten derde is het van belang echt voor de conferentie te gaan zitten. We zullen niet veel aan de conferentie hebben als we die half slapend op de bank volgen en tussen de toespraken door nog een tijdschrift lezen ook. Als we er te veel ons gemak van nemen, zullen we maar al te gauw indutten.

Als we ons onder gebed geestelijk voorbereiden, als

we alert zijn en ons hart openstellen, zullen we beter gaan begrijpen wat de apostel Paulus bedoelde toen hij schreef: *'Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard (...) en het schijft overleggingen en gedachten des harten'* (Hebreeën 4:12).

Dan zullen wij ervaren dat het woord Gods bij monde van zijn leiders levend en krachtig in ons eigen leven zal zijn en dat we door onze onze overleggingen en gedachten des harten gelukkiger, getrouwere en gehoorzamere leden van zijn koninkrijk zullen worden. ■

'Goedenavond dames en heren, u luistert naar ...'

Sinds enige jaren begint zuster Kea Onstein (foto) zo de maandelijkse radio-uitzendingen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft al meer dan tien jaar een eigen radioprogramma, voorheen op Hilversum 2, nu op Radio 5. Wat is het streven? Hoe zijn de reacties? De redactie van De Ster stelde deze en andere vragen aan broeder C.R. Kirschbaum, hoofd public communications voor Nederland en Vlaanderen, die het programma verzorgt.

De kerk verzorgt sinds 1979 uitzendingen op de Nederlandse radio. Is er wel eens uitbreiding van zendtijd aangevraagd?

Evenals de andere kerkgenootschappen in Nederland heeft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het recht om op kosten van de regering radio-uitzendingen te verzorgen. De zendtijd is afhankelijk van het aantal ingeschreven kerkleden, en voor ons vastgesteld op vijftien minuten per vier weken. Een verlenging van de zendtijd is reeds meerdere malen aangevraagd,

doch daarvoor bleek ons ledental te gering te zijn. Ook ons herhaaldelijke verzoek om een geschikter tijdstip van uitzenden werd niet gehonoreerd.

Zendtijd op TV is destijds afgewezen. Is de tijd rijp om dat opnieuw aan te vragen en is de kerk daar volgens u klaar voor?

Voor het uitzenden van TV-programma's komen we pas in aanmerking wanneer we meer dan 13.000 leden hebben! Het verzorgen van TV-programma's zou ons niet voor al te grote problemen plaatsen. Ons ledental

is eigenlijk het enige wat TV-uitzendingen tegenhoudt.

Kunt u ons iets vertellen over de geschiedenis van het programma?

Oorspronkelijk werden de radioprogramma's samengesteld door een beroepskracht, die geen lid was van onze kerk. Door diverse interviews probeerde hij de luisteraars een beeld te geven van de leer en het streven van onze kerk. Na enige tijd heeft hij zich teruggetrokken, omdat hij niet tevreden was met de verkregen resultaten. In 15 minu-

ten moet het gesproken woord wel heel veel inhoud hebben om enige invloed op de luisteraars te krijgen. En dat is met interviews van verschillende personen moeilijk te bereiken. Daarna hebben de leden zelf programma's gemaakt, doch deze waren meestal over theologische onderwerpen, waar het publiek niet op ingesteld was. Het resultaat was dat de telefonische reacties soms onttaarden in twistgesprekken over wat ons scheidt in plaats van wat ons bindt. Aangezien we met ons programma in vele huiskamers als ongenode gast bin-

nendingen, ben ik van mening dat we ons dan ook als gast moeten opstellen om door het publiek geaccepteerd te worden. In 1984 kreeg ik de opdracht om deze programma's te verzorgen, met de medewerking van diverse leden. Als onderwerp kozen we sociaal getinte problemen met een Bijbelse oplossing. Later werd mij verzocht zelf het merendeel van de spreekbeurten te verzorgen, afgewisseld door gastsprekers.

Waar streeft de kerk naar met deze uitzendingen?

Ons streven is om programma's te leveren, die zo interessant en opbouwend zijn, dat de luisteraar regelmatig op ons programma afstemt. Wij hopen dan dat de informatie die hij krijgt hem er toe zal aanzetten de zendingen binnen te laten.

Hoe zijn uw overwegende reacties?

Vele malen is ons gemeld dat personen mede door de radio-uitzendingen lid zijn geworden en dat minderactieve leden weer actief zijn geworden. Ook werd een mevrouw door ons programma ervan weerhouden om zelfmoord te plegen. Wij hebben het contact met haar aangehouden totdat alle gevaar geweken was. Na onderwerpen als het huwelijk of het gezin komen er vaak 'help me'-telefoontjes binnen. Daar wordt uitvoerig op ingegaan, waarbij soms de hulp wordt ingeroepen van hun geestelijk verzorger.

Is er iets bekend over de luisterdichtheid?

Na de invoering van Radio 5 als 'praatender' is de luisterdichtheid teruggelopen. Vóór die tijd lagen onze programma's achter de nieuwsberichten, met het

se wijken en gemeenten telefoencirkels gevormd, die de leden een uur vóór de uitzending aan het programma herinneren, zodat zij hun vrienden en kennissen tijdig op ons programma kunnen attenderen. Het zou geweldig zijn als dat in meer wij-

ken zich met nadruk tot de luisteraars richt.

Er zijn ook cassettebandjes van de uitzendingen in omloop?

Ja, in België, en op bescheidener schaal ook in Neder-

Broeder Kirschbaum aan het werk. De bandopnamen worden door medewerkers van het Nederlands Omroepproductie Bedrijf gemaakt in een studio in Hilversum.

gevolg dat we 30 à 40 telefonische reacties na elke uitzending hadden. Momenteel liggen onze uitzendingen achter programma's die slechts een klein aantal geïnteresseerden hebben, waardoor velen reeds op een andere zender hebben afgestemd. Twintig personen, die altijd belden om een kopie van de tekst, krijgen die nu automatisch toegestuurd, hetgeen het aantal telefonische reacties deed verminderen tot 5 à 15.

Kunnen de leden in dit verband iets doen?

Om de luisterdichtheid te vergroten, worden in diver-

ken en gemeenten gedaan werd. Verder kan men in de avondmaalsdienst vóór de uitzending dit in de bekendmakingen opnemen. Dit is waarlijk de eenvoudigste manier om zendingswerk te doen!

De uitzending is meestal een monoloog. Waarom is er voor deze vorm gekozen?

Verschillende keren hebben we voor een dialoogvorm gekozen, maar om een sociaal bewegen onderwerp in 10 minuten goed te behandelen en contact met de luisteraars op te bouwen, is m.i. een monoloog een betere vorm, mede omdat

land, worden de cassettebandjes van de uitzendingen gebruikt voor het zendingswerk, omdat de vele toespraken (op dit moment 54), behalve de bespreking van menselijke problemen, op informatieve wijze veel gegevens over het herstelde evangelie verstrekken. Thans zijn er ca. 500 cassettebandjes in omloop.

Datum van uitzending

Elke maandag om 18.40 uur
Radio 5 (298 m/1008 khz)

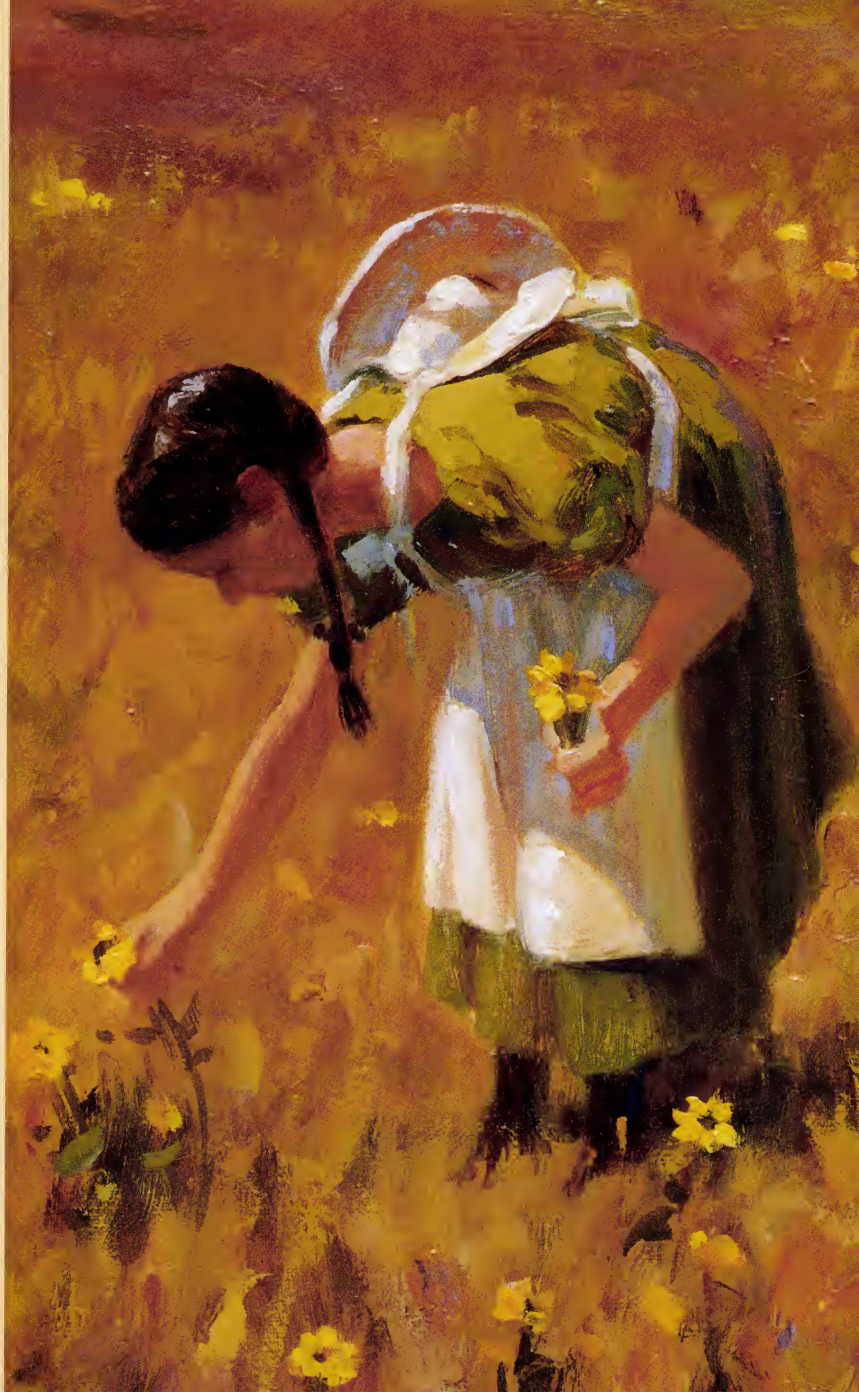
23 april	10 sep.
21 mei	8 okt.
18 juni	5 nov.
16 juli	3 dec.
13 aug.	31 dec.

DE KINDERSTER

90STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JUNI 1990

DE BOUW VAN DE BOOT

Toen Lehi en zijn familie heel lang bij de zee waren geweest, sprak de Heer tegen Nephi. Hij vertelde Nephi dat hij een boot moest bouwen om naar het beloofde land te gaan. (1 Nephi 17:7-8)

Nephi wist niet hoe hij een boot moest bouwen, maar de Heer zei dat Hij het hem zou leren. Hij vertelde Nephi waar hij ijzer kon vinden om gereedschap van te maken. (1 Nephi 17:9-10)

Laman en Lemuël lachten Nephi uit toen hij de boot ging bouwen. Zij geloofden niet dat de Heer Nephi zou leren hoe het moest. Ze wilden hem niet helpen. (1 Nephi 17:17-18)

Nephi wilde dat Laman en Lemuël zich zouden bekeren en niet zo opstandig zouden zijn. Hij vroeg of ze vergeten waren dat ze een engel hadden gezien. Hij vertelde hun dat God de macht heeft om alles te doen. (1 Nephi 17:23; 45-46)

Laman en Lemuël werden erg boos op Nephi. Ze wilden hem in de zee gooien. Maar toen zij naar Nephi toegingen was de macht van God bij hem. (1 Nephi 17:48)

Nephi zei dat ze hem niet mochten aanraken, anders zouden zij verdorren. Hij zei dat ze hem moesten helpen om de boot te bouwen. (1 Nephi 17:49-50)

Toen zei de Heer dat Nephi Laman en Lemuël moest aanraken. Toen Nephi hun aanraakte, kregen zij een schok. Laman en Lemuël wisten dat de macht van God bij Nephi was. (1 Nephi 17:53-54)

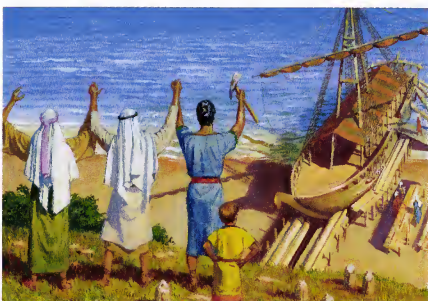
Nephi vertelde Laman en Lemuël dat zij God en hun ouders moesten gehoorzamen. Hij zei dat ze dan gezegend zouden worden. (1 Nephi 17:55)

Laman en Lemuël bekeerden zich en hielpen Nephi om de boot te bouwen. (1 Nephi 18:1-2)

Nephi klom vaak de berg op om hulp te vragen. De Heer vertelde hem hoe hij de boot moest bouwen. (1 Nephi 18:3)

Toen Nephi en zijn broers klaar waren, wisten ze dat het een goede boot was. Zij bedankten God voor zijn hulp. (1 Nephi 18:4)

SPELLETJES VAN DE PIONIERS

SUSAN DAVIS

De doorsnee pioniersschool bestond uit één kamer, één onderwijzer, en ongeveer 25 leerlingen van alle leeftijden. Jongens en meisjes van alle leeftijden leerden niet alleen samen, maar speelden vaak ook samen.

Op zonnige dagen was schaduwtikkertje een ideaal spelletje. Aan het begin van de pauze werd Henry gekozen om 'm' te zijn. Henry rende dan achter andere jongens en meisjes aan en probeerde op iemands schaduw te stappen. Hij wilde net op Laura's schaduw stappen, toen zij die heel slim verborg in de schaduw van een boom. Maar Laura mocht daar niet blijven; ze moest tot tien tellen en dan van de veilige schaduw van de boom weg. Toen ze dat deed, stampte Henry snel met zijn voet op haar schaduw, en werd zij 'm'.

Een andere vorm van tikkertje was kettingtikkertje. Bij dat spel waren twee kinderen 'm'; dit keer waren het Edna en Mary. Edna gaf Mary een hand en ze begonnen achter anderen aan te rennen. Toen ze achter het schoolgebouw Carrie tikten, gaf zij Edna een hand en maakte er daardoor een ketting van drie van. Hoe meer kinderen er werden getikt, hoe langer de ketting werd.

Een ander spelletje van de pioniers was 'laatste paartje weg'. Caroline werd gekozen als leidster en de andere kinderen kozen allemaal een partner. Ze gingen in paartjes achter Caroline staan - zij aan zij. Henry en Charles waren het laatste paartje dat achter Caroline stond. Toen Caroline 'laatste paartje weg!' riep, gingen Henry en Charles ieder een kant op. Henry rende langs

de rechterkant van de rij naar voren en Charles ging langs de linkerkant. De twee jongens probeerden voor Caroline elkaars hand te pakken, vóór ze een van hen kon tikken. Maar Caroline tikte Charles, waardoor zij de nieuwe partner van Henry werd. Ze namen hun plaats aan het begin van de rij in, achter Charles, die de nieuwe leider was, en dan begon het spel opnieuw.

Een ander spel dat de kinderen speelden was een soort slagbal. Kun je je voorstellen dat je een zelfgemaakte voddensbal wegslaat met een plankje? Zo speelden de kinderen van de pioniers het.

Als de kinderen zich op school netjes hadden gedragen, beloofde de onderwijzer ze soms door na de middagactiviteit een spellingspelletje te spelen. Alle kinderen gingen op een rij langs de muur staan. Kleine Mary stond voorop en ze kon elk woord spellen dat ze maar wilde. Ze spelde *kat*, en deed dat goed. Toen moest Charles, die achter haar in de rij stond, een woord spellen dat met een *t* begon, de laatste letter in Mary's woord. Hij spelde *tand*. Toen was Laura aan de beurt en zij moest een woord spellen dat met een *d* begon. Zij spelde langzaam 'd - a - c - h'. Maar omdat ze *dag* verkeerd gespeld had, moest ze gaan zitten. Het spelletje ging verder: Henry spelde een woord dat begon met een *g*, en deed dat goed.

Het spellingspelletje was al gauw voorbij en het was tijd voor de kinderen om naar huis te gaan. Maar de volgende dag kwamen ze weer terug naar de éénkamerschool om te leren en te spelen. □

Het was aan het begin van onze jeugdwerkles; we waren allemaal erg eerbiedig. Toen zei zuster Gentry: 'Doen jullie allemaal je ogen eens dicht.'

We deden allemaal onze ogen dicht en vroegen ons af wat er zou gebeuren.

'Goed zo. Probeer je nu eens voor te stellen dat je naar de deur van het kerkgebouw loopt. Als je om je heen kijkt, zie je dat het gras al heel lang niet gemaaid is en dat er overal onkruid groeit.

'Je gaat het gebouw binnen,' ging zuster Gentry verder, 'en loopt door de gang naar de kapel. Op de gang liggen allemaal propjes papier en gebroken potloden. Er is op de muren gekrast en er zitten allemaal vieze vingers op. Er hangt een groot spinneweb in de hoek.

'Terwijl je langs de lokalen loopt, zie je vuile bordjes en etensresten van een feestje. Er ligt allemaal rommel op de grond. De ramen zijn vies, en er zitten allemaal vlekken op de vloerbedekking.

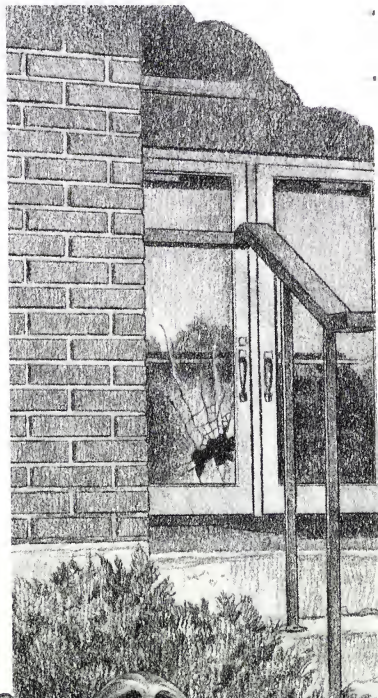
'Je gaat de kapel in en ziet dat de banken vies zijn. Onder de banken en in de hoeken ligt allemaal stof. Achter de zangboeken liggen oude programma's. Er liggen allemaal papiertjes en kruimels op de banken en de grond.'

Zuster Gentry stopte even. 'Doe jullie ogen maar weer open en vertel me eens hoe jullie je voelden.'

We voelden ons allemaal vies en verdrietig en wilden helemaal niet naar zo'n plaats toe.

HET SCHOC VAN D

DEBI MOORE

ILLUSTRATOR: KARL HEPWORTH

ONE HUIS DE HEER

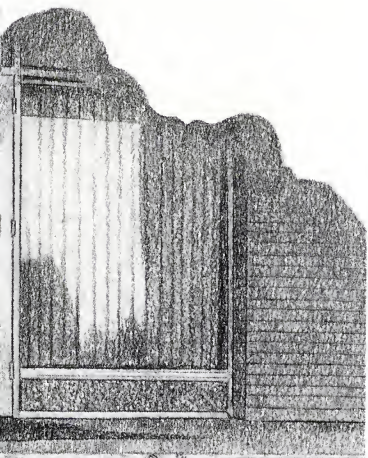
Zuster Gentry legde uit dat ons kerkgebouw het huis van de Heer is, een heilige plaats. En we moeten allemaal ons best doen om het schoon en mooi te houden, zodat de Geest er kan zijn.

Na het jeugdwerk liep ik door de gang naar het kantoor van de bisschop om op mijn vader te wachten, die in de bisschop zat. Ik zag hoe schoon de muren waren. Ik zag geen vlekken op de vloerbedekking of spinnewebben in de gang. De lokalen zagen er schoon uit, de stoelen stonden netjes. De ramen waren schoon en glommen.

Ik stopte toen ik langs de kapel liep. Ik zag papiertjes en programma's die de mensen op de banken en achter de zangboeken hadden laten liggen. Ik moest weer aan het verhaal van zuster Gentry denken, en ik raapte snel alle rommel op die was blijven liggen. Ik had medelijden met de mensen die niet begrepen hoe bijzonder het huis van de Heer is.

Toen ik naar de prullebak liep om alles weg te gooien, zag ik dat mijn vader verbaasd naar me stond te kijken. Ik keek achterom naar de schone kapel en voelde me gelukkig van binnen. 'Ik doe mijn best om de kerk schoon te houden', zei ik.

Mijn vader sloeg zijn arm om me heen, en we wisten allebei dat de Geest van de Heer die dag in ons prachtige gebouw was. □

GODDELIJKE LEIDING

LAUREL ROHLFING

PARTICIPATIEPERIODE

En het Boek van Mormon en de heilige Schriften zijn voor uw onderricht door Mij gegeven (Leer en Verbonden 33:16).

Stel je voor dat je plotseling ver weg op een onbekende plaats bent en dat je terug naar huis wilt. Waar zou je aanwijzingen kunnen vinden? Door een kaart te bekijken zou je erachter kunnen komen waar je was en welke wegen je moest nemen om terug naar huis te gaan.

Je Hemelse Vader heeft goddelijke aanwijzingen – de Schriften – gegeven waardoor je tijdens je leven hier op aarde de weg terug naar je hemels thuis kunt vinden. Net als bij een wegenkaart kun je hierdoor de juiste weg vinden, als je de aanwijzingen tenminste leest en bestudeert.

INSTRUCTIES

Je kunt een boek met schriftverhalen en geboden maken om je enkele goddelijke aanwijzingen te helpen onthouden die je Hemelse Vader je gegeven heeft. Knip de bladzijden uit op de stippellijnen en vouw ze

dubbel zodat de woorden aan de achterkant van het plaatje staan. Voeg er andere schriftverhalen aan toe die je wilt onthouden. Teken daarvoor plaatjes op blanco papier ter grootte van deze bladzijden. Maak gaatjes in het papier en bind het met een touwtje samen, of niet het vast.

IDEEËN VOOR DE PARTICIPATIEPERIODE

1. Vraag de kinderen om te vertellen wat hun lievelingstekst of schriftverhaal is en hoe zij daardoor geholpen zijn.
2. Bespreek voorvallen uit de Schriften waarin het belang van de Schriften genoemd wordt. (Zie Joseph Smith-Geschiedenis 11-12; 2 Koningen 22, 23; 1 Nephi 3-4, 5:10-22; Mosiah 1:3-7; Leer en Verbonden 138; enz.)
3. Leer, zoals president Benson heeft gevraagd, teksten uit het Boek van Mormon uit het hoofd en zeg die op.
4. Maak een merklap of tekenlap met een zinsnede uit de Schriften (zoals Johannes 5:39) door woorden te kleuren, er garen overheen te plakken of draden door gaatjes te halen.

DANIËL IN DE LEEUWENKUIL (DANIËL 6)

Daniël werd in de leeuwenkuil ge-gooid omdat hij tot de Heer bad. 'Zij [hadden hem] geen kwaad gedaan, omdat [Hij] voor Hem onschuldig [was] bevonden.'

Om beschermd te worden, moeten we de geboden van onze Hemelse Vader gehoorzamen.

DAVID EN GOLIAT (1 SAMUËL 17)

De jonge David doodde de reus Goliat met een slinger en een steen 'opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft'.

Onze Hemelse Vader helpt hen die in Hem geloven en op Hem vertrouwen.

DE GELIJKENIS VAN HET VERLOREN SCHAAP (MATTEÛS 18:12-14)

De goede herder verliet zijn 99 schapen om op zoek te gaan naar één schaap dat verdwaald was. Toen hij het gevonden had, riep hij verheugd uit: 'Zó bestaat bij uw Vader, die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat.'

Onze Hemelse Vader wil dat wij hen vinden die afgedwaald zijn en dat wij ze helpen terugkomen bij Hem.

DE TIEN MELAETSEN (LUCAS 17:11-19)

Jezus genas de tien melaetsen, maar niet meer dan één – een Samaritaan – kwam terug om Hem te bedanken: 'Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen?'

'Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemde-ling?'

Onze Hemelse Vader wil dat wij Hem bedanken voor de zegeningen die wij ontvangen.

ALMA JUNIOR EN DE ZONEN VAN MOSIAH (MOSIAH 27:8-37)

Alma junior en de zonen van Mosiah rebelleerden tegen de kerk en probeerden anderen over te halen ook slecht te worden. Er verscheen een engel die tegen Alma zei: 'Ga uws weegs en zoek niet langer de kerk te gronde te richten'. Ze werden allemaal vergeven toen ze zich van hun zonden bekeerden en ze brachten de rest van hun leven door met het verkondigen van het woord van God.

Onze Hemelse Vader vergeeft ons als we ons bekeren.

MORONI EN DE BANIER DER VRIJHEID (ALMA 46:1-24)

Moroni wilde zijn volk aanmoedigen om hun vrijheid te verdedigen. Daarom schreef hij op een stuk van zijn mantel: 'Ter gedachtenis aan onze God, onze godsdienst, en vrijheid' en maakte het vast aan het uiteinde van een stok.

Onze Hemelse Vader wil dat wij het recht om Hem te aanbidden verdedigen.

HET WOORD VAN WIJSHEID (LEER EN VERBODEN 89)

Ons wordt aangeraden gezond voedsel te eten en geboden geen alcohol, tabak, thee of koffie te gebruiken. Dan zullen we 'lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.'

Het is belangrijk voor onze gezondheid om het woord van wijsheid te gehoorzamen.

HET EERSTE VISIOEN (JOSEPH SMITH - GESCHIEDENIS 1-20, 26)

Joseph Smith vroeg zich af welke kerk de juiste was. Daarom bad hij om het antwoord op zijn vraag te vinden. Onze Hemelse Vader en Jezus Christus verschenen en zeiden dat hij zich 'bij geen ervan moest aansluiten, want ze hadden alle ongelijk'.

Onze Hemelse Vader verhoort onze gebeden.

DE HEILIGE GEEST

ANN LAEMMLEN EN JACKIE OWEN

Mensen die bevestigd zijn als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, kunnen de Heilige Geest bij zich hebben. De Heilige Geest helpt hen om te weten dat onze Hemelse Vader en Jezus Christus bestaan. De Heilige Geest helpt de mensen om voor het goede te kiezen. Hij helpt hen om Gods beginselen te leren. Hij is net als een vriend die altijd bij ons kan zijn en ons kan helpen beslissen.

WAT KAN DE HEILIGE GEEST JOU VERTELLEN? ZET EEN CIRKEL OM HET BESTE ANTWOORD.

1. Als het tijd is om naar bed te gaan, dan moet je meteen gaan slapen.
eerst bidden.
2. Als je in de kerk bent, dan moet je stilzitten en aan Jezus denken.
met je vrienden praten en lawaai maken.
3. Als je broertje je slaat, dan moet je hem terugslaan.
hem vergeven.
4. Als je moeder lekker eten heeft gekookt, dan moet je haar helpen met afwassen.
snel buiten gaan spelen.
5. Als je vader je vraagt om in de tuin te helpen, dan moet je mopperen.
hem met een blij gezicht helpen.

Hoe kunnen we weten of de Heilige Geest bij ons is? Dan krijgen we een warm gevoel van binnen.
Dan denken we aan goede dingen. Dan voelen we ons goed. En dan helpen we anderen.

KLEUR DE HARTEN DIE DE HEILIGE GEEST VOELEN.

DE GEUR VAN SERINGEN

DONNA CARTWRIGHT

'Ik heb honger', momperde Becky terwijl ze achter de huifkar aansjokte.

'Ik ook!', zei Jonathan. 'Denk je dat papa het erg zou vinden om te stoppen zodat we wat bessen kunnen plukken?'

Becky schudde haar hoofd. 'Dat kunnen we beter niet doen. Papa zegt dat als we niet in de buurt van de rest van de huifkarren blijven, we alleen de berg niet af kunnen.'

'Ik wou dat mama er was.' Jonathans ogen vulden zich met tranen. 'Zij zou wel iets te eten voor ons vinden.'

Van voor de huifkar klonk muziek, en Jonathan vrolijkje een beetje op. 'Jacob heeft ook honger', zei hij. 'Hij speelt altijd harmonica als zijn maag knort.'

Lachend haastten ze zich verder. Ja hoor, Jacob Brewster stampte zo hard mogelijk met zijn voet en speelde harmonica. Met de ene hand hield hij de teugels van de ossen vast en met de andere speelde hij een wijsje.

Jacob Brewster was zeventien. Hij was wees. Hij had in North Platte gevraagd of hij met de huifkarkaravaan meekon en papa had gezegd dat Jacob mee kon rijden en eten als hij hielp met de ossen.

Al gauw werd het signaal voor het middagmaal gegeven. Becky maakte van een handvol maïsmeel wat pap en maakte het iets zoeter met een paar druppels zorgvuldig bewaarde melassestroop. Papa sneed voor ieder

een klein stukje harde biscuit en dat doopten ze in de pap.

'Volgens broeder Snow zijn we er bijna', zei papa. 'Hij denkt dat we er binnen twee dagen zullen zijn.' Jonathan sprong op en neer. 'Echt waar, papa? Meent hij het echt?' Papa glimlachte alleen maar en knikte.

Toen de maaltijd voorbij was, ruimden Becky en Jacob snel de huifkar weer in en stampten het kampvuurtje uit.

Kort nadat het gezin Omaha (Nebraska) verlaten had, was Becky's moeder van de huifkar gevallen en ernstig gewond geraakt. Een week later was ze gestorven. Nu moest de vijftienjarige Becky alle maaltijden klaarmaken, de huifkar opruimen en de kleine Jonathan troosten vanwege zijn moeders dood. Dat was niet makkelijk, want ze miste mama zelf nog zo erg.

Zolang ze toch nog stilstonden, kon ze snel even naar het beekje om de waterbakken te vullen. Voorzichtig gaf ze de kleine seringenplantjes achter in de huifkar water. Haar moeder had ze zo goed verzorgd. In gedachten hoorde ze haar moeder met haar lieve stem tegen papa zeggen: 'Maar het zal niet echt ons thuis zijn zonder seringen bij de deur! Maak je maar niet druk, Becky en ik zullen voor de plantjes zorgen.'

'Tijd om te vertrekken, Becky.' Papa's roep onderbrak haar gedachten.

'Ik ben klaar, papa. Jonathan, jij mag wel een tijdje

ILLUSTRATRICE VIRGINIA SARGENT

meerijden.' Ze hielp haar broertje van zeven achterin de huifkar, wetend dat hij gauw in slaap zou vallen.

Het bergpad werd steiler en men ging steeds langzamer. Bezorgd keek Becky naar de lucht die betrok. *Onweer kunnen we vandaag niet gebruiken*, dacht ze.

Donkere wolken pakten zich samen. Het zachte briesje zwol aan tot een storm. In het noorden waren de eerste bliksemschichten te zien.

'Becky! We moeten wat van onze zware lading kwijt als we de top van deze berg nog willen bereiken.' Papa's woorden waren door de wind bijna niet te horen. 'Maak Jonathan wakker en laat alles achter wat we niet dringend nodig hebben.'

'Goed, papa.' Becky gehoorzaamde meteen.

De extra wastobbe ging eruit en ook de kist met linnengoed die moeder zo zorgvuldig voor Becky's uitzet had ingepakt. Jonathan gooide in tranen zijn dierbare stenenverzameling uit de huifkar en Becky verwijderde beslist het extra beddegoed en de extra pannen.

'En die?' vroeg Jonathan.

Becky draaide zich om en zag dat de jongen de emmer met seringen in de hand hield. 'Nee, die niet, Jon!', riep ze. 'Ik heb mama beloofd dat we die bij ons nieuwe huis zouden planten.'

Papa legde zijn arm om Becky's smalle schouders en gaf haar een knuffel. 'Ja,' zei hij, 'de seringen blijven in de huifkar.'

De lucht werd dreigend zwart en de donder rolde van de ene berg naar de andere.

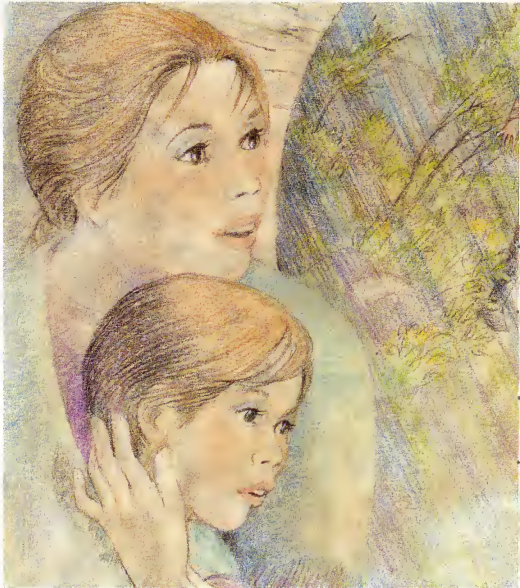
'We zullen moeten stoppen, broeder Webster', riep Jacob. 'Zodra de regen komt, wordt het pad een glijbaan van modder.'

Jacob keek om zich heen en zag links van het pad een vlak, open stuk. Daar stuurde hij de huifkar naartoe. De andere huifkarren volgden.

Alsof daarvoor een teken was gegeven begon het inens te regenen. Grote, zware druppels spatten hier en daar, maar toen kwam het met bakken naar beneden. De noordenwind woei, de donder sloeg en voortdurend verschenen er bliksemschichten in de lucht.

In de huifkar zaten de vier mensen bibberend naar het onweer te luisteren. Jonathan had grote angstogen en Becky hield hem dicht tegen zich aan. Ze konden horen hoe de bliksem bomen in tweeën spleet en de wind de wagens liet kraken.

Plotseling knapte het touw waarmee de ossen waren vastgebonden. De bevrijde dieren begonnen in de richting van het lager gelegen grasland te lopen. Papa en

Jacob sprongen uit de huifkar. 'Blijf hier bij Jonathan, Becky!', riep papa. 'Jacob, als jij rechtstreeks naar beneden gaat, dan zal ik proberen ze in te halen.'

De mannen verdwenen in de stromende regen. Becky en Jonathan wachtten gespannen af. Eindelijk werd de regen minder en klonken de donderslagen verder weg. Toen Becky uit de huifkar tuurde, zag ze dat overal takken van bomen lagen en dat enkele bomen ontworteld waren. Hoewel de meeste huifkarren geen ernstige schade hadden overgehouden aan de storm, waren enkele kleinere hun canvas huif kwijt. Er was geen spoor van papa of Jacob.

Het schemde al en Jonathan had honger. 'Wanneer komt papa terug, Becky?'

'Hij komt gauw. Maak je maar geen zorgen.' Becky probeerde kalm te klinken, maar innerlijk beefde ze bij de gedachte om de nacht alleen door te brengen. Er stonden andere huifkarren vlakbij, maar die mensen hadden hun eigen moeilijkheden en Becky wist dat papa zou willen dat ze in de huifkar bleef.

Ze gaf Jonathan wat gedroogd rundvlees en probeerde hem te laten gaan slapen, want er lag een lange nacht voor ze. Door de natte huif was het kil in de wagen en Becky wilde dat ze het achtergelaten bedde-

goed nog hadden. Eindelijk lukte het haar Jonathan in slaap te krijgen.

Rond middernacht kwam Jacob terug met één van de ossen. 'Het was enorm moeilijk om met die modder de berg weer op te komen', zei hij vermoeid. 'Waar is je vader?'

'Hij is nog niet terug. O, Jacob, denk je dat alles goed met hem is?'

Jacob zag de bezorgdheid op het gezicht van Becky. 'Hij wacht waarschijnlijk tot de ochtend', zei hij troostend. En terwijl hij zich op de vloer van de huifkar liet zakken voegde hij daar nog aan toe: 'Maak me maar wakker als hij komt.'

Maar 's ochtends was er nog geen spoor van papa. Snel werden er groepen georganiseerd die naar hem gingen zoeken. Jacob nam de leiding van de hoofdgroep op zich. 'We vinden hem wel', zei hij, en gaf Becky zachtjes een klopje. Hij omhelsde Jonathan liefdevol en vertrok.

Halverwege de ochtend zag Jonathan de eerste groep terugkomen. 'Daar komen ze, Becky. Zie je papa?'

Becky tuurde tegen het felle zonlicht in naar de groep mannen. De mannen waren terneergeslagen en liepen langzaam. Plotseling zag ze dat broeder Snows bruine

merrie door Jacob geleid werd. Over het zadel lag als een enorme lappenpop het lichaam van een man.

'Nee! O, nee!', riep ze uit en rende ernaar toe, met Jonathan vlak achter haar.

'Papa, papa!', jammerde Becky. 'O, Jacob, hoe is dat gebeurd?'

Jacobs ogen waren rood van het huilen. 'Bliksem.' Hij hield Becky dicht tegen zich aan. 'Het was tenminste een snelle dood.'

Becky staarde naar het stijve lichaam en zakte toen huilend op de grond.

Papa werd aan de rand van het open stuk grond begraven. Becky plantte twee van de dierbare seringplantjes bij het geïmproviseerde grafteken, net zoals ze er twee weken eerder twee bij mama's graf geplant had.

Toen de begrafenisdienst ten einde was, stond Becky daar, hoog in de bergen, samen met Jacob en Jonathan in de zonneschijn. Ze hield Jonathans hand vast en tranen stroomden over haar wangen. Jacob ondersteunde met een hand haar elleboog. 'O, Jacob, wat moet ik nu? Hoe kunnen we ons nu redden zonder papa?'

'Maak je maar geen zorgen, Becky. Ik zorg wel voor jullie.'

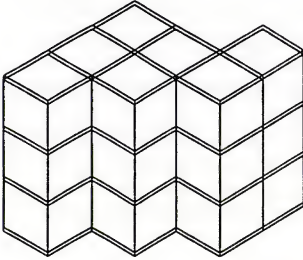
De rest van de middag werd besteed aan het repareren van de stormschade. Wielen werden gerepareerd en huiven strak gespannen. Beddegoed werd in de zon te drogen gelegd.

Toen het begon te schemeren kwam een van de verkenners in het kamp aan met de tweede os. 'Ik vond 'm ongeveer vijf kilometer verder langs de weg', zei hij.

Jacob bond het dier dankbaar vast naast de andere. Vrouwen uit andere huifkarren maakten van hun eigen kostbare voedselvoorraden eten klaar voor het rouwen-de drietal.

Toen Becky Jonathan hielp zich klaar te maken om naar bed te gaan, keek ze toe hoe Jacob een kampvuur maakte en de huifkar controleerde. *Overmorgen komen we in de vallei aan*, dacht ze. Ze wist niet wat de toekomst brengen zou, maar ze was niet bang. Ze geloofde dat haar Hemelse Vader over haar en Jonathan zou waken. Terwijl ze voorzichtig de overgebleven sering water gaf, dacht ze: *We zullen al gauw een thuis hebben, en dan zullen deze sering ons aan mama en papa herinneren.* Ze trok haar omslagdoek dichter om haar smalle schouders en ging in de gloed van het dovende kampvuur bij Jacob zitten. □

KUN JE ALLE BLOKJES TELLEN?

Antwoord: 21 blokjes

EEN REISJE NAAR HET BLAUWE MEER

ROBERTA L. FAIRALL

Laat de buschauffeur zien hoe hij naar het vakantie-huisje bij het blauwe meer moet rijden.

SPIRAALTJES

1. Teken patronen volgens de illustratie op dik, gekleurd papier of dun karton.
2. Knip cirkels uit en knip vervolgens langs de binnenlijnen.
3. Lijm middenop de onderkant een rijstkorrel (zie de illustratie).
4. Gooi er een paar voorzichtig in de lucht en kijk hoe mooi de spiraaltjes naar beneden zweven.

Mededelingen en beleid

Gesprekken van priesterschapsleider met ZHV-presidente

De bisschop en de ringpresident hebben het recht om geregeld ruggespraak te houden met de ZHV-presidente of het -presidium van de wijk of ring over zaken die in het bijzonder vrouwen aangaan. Een van de taken van de ZHV-presidente is minstens eenmaal per maand een gesprek te hebben met de bisschop of de ringpresident om zijn raad en leiding te ontvangen inzake de ZHV en welzijnsaangelegenheden en om hem op de hoogte te houden van de leden en activiteiten van de ZHV (zie *Handboek zustershulpverleniging* [PEPR0248DU], blz. 14, 18). De ZHV-presidente van de wijk of ring kan de bisschop of ringpresident nuttige informatie verschaffen over de behoeften van de zusters.

— *Bulletin 1989-3*

Opening van de zondagsschool

Omdat de leden van het zondagsschoolpresidium de opening leiden, kunnen zij in hoge mate de sfeer bepalen met hun welkomstwoord en de geest waarin zij de zangperiode aankondigen. Het is belangrijk dat het zondagsschoolpresidium zich strikt houdt aan het tijdschema dat de bisschop voor deze tien minuten durende periode heeft vastgesteld.

De dirigent van de zondagsschool vervult een sleutelrol bij het scheppen van een goede sfeer, en spreekt regelmatig met het zondagsschoolpresidium over de te zingen lofzangen.

Het grootste deel van de zangperiode moet besteed worden aan zingen; lange inleidingen en toelichtingen moeten worden vermeden. De zangperiode zal voor de leden het zinvolst zijn als zij in de gelegenheid worden gesteld om te zingen, de geest ervan te voelen, en zich te concentreren op de boodschap van de lofzangen.

— *Bulletin 1989-4*

Het geven van een naam en een zegen aan kinderen

In het *Algemeen kerkelijk handboek* staat: "Elk lid van de kerk van Christus dat kinderen heeft, moet hen voor de kerk bij de ouderlingen brengen, die hun de handen moeten opleggen in de naam van Jezus Christus en hen in zijn naam moeten zegenen" (LV 20:70). Conform deze openbaring mogen alleen zij die het Melchizedeks priesterschap dragen deelnemen aan het geven van een naam en een zegen aan kinderen. Deze instructie vervangt alle voorgaande instructies, ook die op bladzijde 153 van *Gids 1 bij de individuele studie: Melchizedekse priesterschap, Verlaat u op het woord van God*. De priesterschapsleiders worden eraan herinnerd dat zij voor een vergadering waarin kinderen een naam en een zegen krijgen, hun leden van deze richtlijn op de hoogte moeten stellen en deze met de betrokken gezinnen moeten bespreken. Er moet al het mogelijke gedaan worden om te voorkomen dat iemand of een gezin wordt gekwetst of in verlegenheid wordt gebracht.

— *Bulletin 1989-4*

Trainingsmateriaal voor de ringzending

De publikaties *Leidraad voor de zending* (PBMT 0898DU), *Handboek ringzending* (PBMI8939DU) en de *Instructies voor ringzendingen - Lessen voor nieuwe leden* (PBMI8869 DU) kunnen gebruikt worden om ringzendingen te trainen. Het presidium van de ringzending, de zendingleiders van de wijken en de ringzendingen moeten er in eerste instantie naar streven dit materiaal effectief te gebruiken in plaats van eigen programma's en materiaal te ontwikkelen.

— *Bulletin 1989-4*

Dagen waarop het distributiecentrum in Friedrichsdorf gesloten zal zijn

In 1990 is het distributiecentrum in Friedrichsdorf op de volgende dagen gesloten:

23 juli t/m 4 augustus
17 december t/m 1 januari

Alsmede op de volgende feestdagen in de deelstaat Hessen:

4 juni - 2e pinksterdag
14 juni - Corpus Christi
21 november - Dag voor
bekingering en gebed

Geen winnaars *Litteraire wedstrijd 1989*

Na ampele overweging maakt de jury van de *Litteraire wedstrijd 1989* bekend dat er deze keer geen winnaars zijn aangewezen.

De zendelingenpagina's

In de zendelingenpagina's dit keer een verslag van Petra Chardon uit de Wijk Utrecht, die een zending vervult in het Zendingsgebied Calgary Canada, en John Muntinga, eveneens uit de Wijk Utrecht, die een zending vervult in het Zendingsgebied Bristol Engeland.

John Muntinga

Ja, John Muntinga ... sinds 20 juli 1989 is het dus 'elder' Muntinga geworden, nu ik een voltijdzending in het Zendingsgebied Bristol vervul en ik kan zeggen dat ik de verandering als een grote zegen ervaar. Het besluit om op zending te gaan was dan ook een goed besluit. Ik ben opgegroeid in de kerk en had altijd al het voornemen om een zending te vervullen. De voorbereiding begon al vroeg in het gezin en op het jeugdwerk, maar wat is een zending dan nog ver weg. Op 8-jarige leeftijd liet ik mij dopen, vier jaar later ontving ik het

priesterschap en ging ik het seminarie volgen. Een zending lag voor mijn gevoel nog steeds in de verre toekomst.

Maar wat ging de tijd daarna snel! Voordat ik het wist was ik de 18 gepasseerd en op dat moment zag ik helemaal geen mogelijkheid om op zending te gaan. Twee jaar later was ik nog steeds niet weg. Wel begon het tot me door te dringen hoe makkelijk het was om je zending twee jaar uit te stellen, hoe makkelijk het is om het op de lange baan te schuiven. Desondanks besloot ik toch nog een jaar te wachten en m'n studie af te maken. Op dat moment be-

Ouderling Muntinga voor Kasteel Cardiff, Castell Caerdydd in het Wels.

sloot mijn Hemelse Vader mij te helpen om m'n prioriteiten op de juiste plaats te zetten. De bisschop ontbood mij in zijn kamer! Vanaf het moment dat ik het werkelijke besluit had

genomen, heb ik heel duidelijk de steun gevoeld van m'n Hemelse Vader gevoeld. Doordat ik deed wat Hij verlangde, kon Hij mij zegenen en werd (en wordt) mijn getuigenis versterkt. Ik ben gezegend met ervaringen die mijn geloof hebben versterkt, die mij leren dat mijn leiders inspiratie ontvangen.

Ik krijg ook kracht uit het lezen van de standaardwerken en mijn patriarchale zegen. Ik weet dat het Boek van Mormon een getuige is van Jezus Christus, de enige Weg tot het eeuwige leven. Ik ben dankbaar voor mijn getuigenis en de kans om daar andere kinderen van Vader in de hemel in te laten delen. Dat maakt mij gelukkig. En er zijn veel mensen in Engeland en Wales die datzelfde geluk zoeken.

Ouderling Muntinga voor het stadhuis van de stad Cardiff, Dinas Caerdydd in het Wels.

Petra Chardon

Vanaf 6 september vorig jaar ben ik in volledige dienst van Jezus Christus, als zendinge in het Zendingengebied Calgary Canada. De tijd vliegt om, en vóór het allemaal als een droom voorbij is, wil ik jullie graag iets over mijn ervaringen vertellen.

Tien jaar geleden knielde ik bij mijn bed neer met een sterk verlangen om op zending te gaan. Ik vroeg mijn Hemelse Vader of dat de bedoeling was. Na mijn gebed stond ik op en ging naar bed. Na enkele ogenblikken zag ik voor mijn ogen een uitgestrekt landschap met hoge bergen. Het was donker, en ik veronderstelde dat het nacht was. Het werd lichter en na verloop van tijd kwam er een licht boven de horizon uit. Dat licht scheen helder, haast verblindend. De stralen van dat licht drongen in mijn hart binnen en er begon zich een tintelend gevoel door mijn lichaam te verspreiden. Dit gevoel werd zeer sterk en overmande mij bijna volledig. Ik voelde me gedrongen te zeggen: 'God, als dit een getuigenis is, dan weet ik het.'

Nu ben ik in dat land met die bergen. En dat licht is in mij. Het is aan mij om dat licht door te geven. En dat licht is Jezus Christus.

Ik ben nog steeds in mijn eerste standplaats [maart '90, red.], in en rond Lethbridge, in Zuid-Alberta. De mensen hier zijn vriendelijk en praten veel met ons, ook al zijn ze niet van plan te veranderen. In dit deel van Canada zijn veel Nederlan-

ders. Wees dus niet bang, ik kom accentloos terug! Ook zijn er Duitsers (veel Mennonieten), Polen, Hongaren, Tsjecho-Slowaken, Finnen, Zweden en Russen.

In dit deel van Alberta gaan we veel langs de deuren. In een ander deel van Alberta, rond Cardston, zijn veel leden. Daar gaan de zendingen nooit langs de deuren. Ze werken alleen met verwijzingen van de leden.

In de grote steden, Edmonton en Calgary, zijn de mensen afstandelijker. Ze hebben geen of weinig tijd voor zaken van eeuwig belang.

In het Zendingengebied Calgary werden in 1989 ongeveer 24.000 exemplaren van het Boek van Mormon verspreid en lieten zich 500 mensen met de hulp van ongeveer 170 zendingelingen dopen.

Ik geniet van mijn zending. Ik vind het fijn om hard te kunnen werken voor Jezus Christus. Ik ben Hem dankbaar voor zijn vertrouwen in mij, ondanks mijn zwakheden. Hij geeft mij veel kracht. Hij is mijn

Zuster Petra Chardon voor de Cardston-tempel die momenteel verbouwd wordt.

vriend en toeverlaat. Ik beseft dat alle kracht in 't zendingenveld van Hem komt.

Het zendingenleven is natuurlijk niet louter rozegeur en maneschijn. Er wordt veel discipline van een zending gevergd. Niet alleen qua tijdsindeling, maar ook qua gedachten, houding en

daden. Het is echt zo dat het succes van een zending afhangt van zijn geloof en werken. Dat begin ik steeds meer te beseffen.

Ik ben heel dankbaar voor jullie steun, zowel door post als door gebed en anderszins. Moge onze Hemelse Vader jullie zegenen.

Een dienstbetoenproject in de 'soupkitchen'. Het district waartoe zuster Chardon behoort maakt eten klaar voor de arme mensen in Lethbridge.

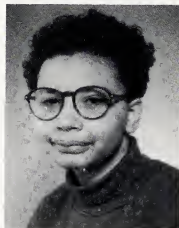
In het zendingsveld

Paula Andriessen - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, U.S.A. **Valentin Arts** - England Coventry Mission, 4 Cophall House, Station Square, Coventry, West Midland, England CV1 2PP **Pieter Paul van Beek** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, England LS18 5BJ **Lex de Bruijn** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, England LS18 5BJ **Petra Chardon** - Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E. Suite 122,, Calgary, Alberta T2H OW3, Canada **Rodrigo Fuenzalida** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Raymond Greef** - California Anaheim Mission, 760 North Euclid - suite 213, Anaheim, Californië 92801, USA **Nel de Hoog** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Jim Jansen** - England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, England CR4 4ED **Jelmer de Jonge** - Mission Suisse de Genève, Chemin William-Barby 8, CH-1292 Chambesy, (GE) Zwitserland **George en Gertje Kraanen** - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland **John en Petronella Lemmens** - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland **Ricardo Maxwell** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **John Muntinga** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Alexandra Onstein** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Mel Oppermann** - North Carolina Charlotte Mission, 6407 Idlewild, suite 533, Charlotte, North Carolina 28212, U.S.A. **Remy van der Put** - Mission Française de Paris, 23, Rue du Onze Novembre, 78110 Le Vesinet, Frankrijk **Steven van Rangelrooy** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Marcel van Rooij** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Marijke Rutten** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Robert Teske** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Serge Vandendriessche** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Hans Veenstra** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Kenneth Vernes** - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, U.S.A. **Lucas en Adele Vreeken** - Waldstraße 42, 6365 Rosbach-Rodheim 3, West-Duitsland

Nieuwgeroepen zendingen

Robert Teske uit de Gemeente Leiden is op 12 april j.l. vertrokken naar het zendingsgebied Bristol Engeland.

Paula Andriessen uit de Wijk Rotterdam-Noord is op 18 april j.l. vertrokken naar het Zendingsgebied Salt Lake City Utah.

Indien er een adres ontbreekt of verkeerd vermeld staat, neem dan a.u.b. contact op met het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE, Nieuwegein, Nederland.

Hem gedenken door ons aan onze verbonden te houden

Doel: 'Houd vast aan de verbonden, die gij hebt gesloten'
(*Leer en Verbonden 25:13*).

Hoe komen over de hele wereld dui- zenden heiligen der laatste dagen ertoe om hun woning, school of werk achter te laten en te gaan werken als zende- ling? Of om in een tempel anderen te gaan dienen, vooral overleden voorou- ders? Of om het tot rechtschapenheid opvoeden van kinderen tot hun hoogste prioriteit te maken? Of om an- deren op andere manieren tot zegen te zijn?

Een van de belangrijkste oorzaken is *verbonden*. Een verbond is een hei- lige, blijvende overeenkomst en belof- te. Het kan een overeenkomst zijn tus- sen God en een bepaald persoon, zoals het verbond dat we bij de doop sluiten, bij het avondmaal, of de verbonden die we in de tempel sluiten. Maar het kan ook een overeenkomst zijn tussen God en een groep mensen, zoals Gods be- loften aan Abraham en Sara en hun rechtschapen nageslacht. (Zie Abra- ham 2:8-11; Genesis 17:19.) Bij elk verbond geeft de Heer aan welke zegen- ings we kunnen verkrijgen en wat we daarvoor moeten doen. We kunnen kiezen of we dat verbond wel of niet aangaan.

Volgens de Heer is het Boek van Mormon een verbond voor de heiligen der laatste dagen en moeten ze 'hande- len overeenkomstig hetgeen Ik heb ge- schreven' (zie *Leer en Verbonden 84:57*) en hij definieert het evangelie

als het nieuw en eeuwigdurend ver- bond (zie *LV 22:1; 66:2*).

Wij gaan als heiligen der laatste dagen veel verbonden aan. Bij de doop zeggen we de Heer toe dat wij 'Hem wil[le]n dienen en zijn geboden onder- houden' (zie *Mosiah 18:10*). Elke zon- dag nemen we deel aan het avondmaal om opnieuw te getuigen dat we 'Zijner altijd indachtig [zullen] zijn, en Zijn geboden [zullen] onderhouden' (*LV 20:77*).

'De Heer moet dat verbond wel bij- zonder belangrijk vinden, anders zou Hij ons niet vragen om het zo vaak te herhalen. Maar als we datzelfde ver- bond zo vaak aangaan en ons er niet aan houden, wat zal Hij dan tegen ons zeggen wanneer we voor Hem staan? Als we ons echter aan dat verbond hou- den, zullen we zegeningen verkrijgen die "boven alle andere dingen te ver- kiezen" zijn' (Ouderling H. Verlan An- derson, *New Era*, april 1989, blz. 6).

Door ons te houden aan onze verbon- den kunnen we meer als Christus wor- den. Kathleen McGuire uit Salt Lake City, bijvoorbeeld, houdt zich aan haar verbonden door de lasten van haar naasten te verlichten. Hoewel ze zeven kinderen heeft en voltijds werk- zaam is als lerares, verzorgt ze op re- gelmatige basis haar oude moeder, be- zoekt ze geregeld een aan huis gebon- den zuster, beurt ze een onlangs gescheiden zuster op en luistert ze vol medeleven naar de frustraties van de moeder van een kind met leerstoor- nissen.

Door ons te houden aan onze verbon- den kunnen we ook onze houding ten aanzien van dienstbaarheid in de kerk veranderen. Ouderling Boyd K. Pac- ker van het Quorum der Twaalf heeft verteld over een ontheven ringpresi- dent die zei: 'Ik heb de roeping als ringpresident graag aangenomen en ik aanvaard mijn ontheffing net zo graag. Ik deed dit werk niet alleen omdat ik daartoe geroepen was, maar omdat ik *verbonden was aangegaan*. En ik kan me als huisonderwijzer net zo goed aan die verbonden houden als toen ik ring- president was.'

Ouderling Packer heeft daar verder over gezegd: 'Verordeningen en ver- bonden worden onze geloofsbriefven op grond waarvan we kunnen worden toegelaten in de tegenwoordigheid van de Heer. Om het waardig te zijn ze te ontvangen, is ons levenslange streven; om ons er vervolgens aan te houden, is de opgaaf van de sterfelijkheid' (April- conferentie 1987). □

Suggesties voor huisbezoeksters

1. Bespreek hoe de evangelieverbon- den richting geven aan ons leven.
2. Vertel hoe de verbonden die u hebt gesloten u hebben geholpen. Vraag de zuster die u bezoekt of ze wil vertellen over haar gevoelens aangaan- de haar verbonden.

(Zie voor verdere ideeën *Hulpboek voor de gezinsavond* [PB HT 5197 DU], les dertien en les veertien.)

Werken aan samenwerking

Hoe kunnen priesterschapsleiders en ZHV-leidsters het beste met elkaar samenwerken?

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidend en niet als officiële uitspraak over het beleid van de kerk.

Sherrie Johnson,
ZHV-presidente
van de Ring
West Bountiful Utah.

De priesterschapsleiders en ZHV-leidsters met wie ik gesproken heb over dit onderwerp stelden nadrukkelijk dat er twee zaken van belang zijn bij een succesvolle samenwerking: de bereidheid tot samenwerking en een eerlijke communicatie.

Hoe kunnen we de bereidheid tot samenwerking ontwikkelen? Een wijze ring-president gaf priesterschapsleiders en ZHV-leidsters de raad zich bij hun daden te laten leiden door de vraag 'Wat zou de Hei-

land doen?' in plaats van zich af te vragen: 'Hoe is het tot nu toe gedaan?' Met dit idee in gedachten stelden de wijkleiders hun 'beleid' bij met betrekking tot de samenwerking tussen zusters en broeders. Verschillende 'tradities' in de wijk werden onder de loep genomen. Zo werd de wijkbegroting alleen aan de broeders ter goedkeuring voorgelegd, maar niet aan de zusters. 'Zou de Heiland dat doen?' vroegen priesterschapsleiders zich af. Zij kwamen tot de conclusie dat Hij dat niet

zou doen. Daarop raadpleegden zij het *Algemeen kerkelijk handboek* waarin staat dat de wijkbegroting met alle wijkleiden besproken moet worden in een daartoe belegde vergadering. Die traditie werd veranderd. Nu dat de zusters erbij betrokken worden, steunen zij de wijkactiviteiten veel meer dan voorheen.

Evenzo begonnen de ZHV-leidsters te beseffen, toen zij zich afvroegen hoe zij de zaken aanpakten, dat zij vaak planden en ideeën introduceerden zonder de priesterschapsleiders te raadplegen. Dit keer waren het *de zusters* die zich afvroegen of de Heiland dat zou doen? Nee, was het antwoord – en zij besloten voortaan hun projecten met de priesterschapsleiders door te nemen voordat zij aan het werk gingen.

Ok een eerlijke communicatie kan de samenwerking ten goede komen. In onze ring houden de ring

president, een van zijn raadgevers, het hogeraadslid voor de zustershulpvereniging, en het ZHV-presidium van de ring maandelijks een vergadering. In deze vergadering informeert de ringpresident het ZHV-presidium omtrent de doelen van de ring, nieuwe beleidslijnen en thema's waar op dat moment de nadruk op ligt. Hij vraagt naar onze mening over beslissingen die gevolgen zullen hebben voor de leden van de ring. Wij informeren hen op onze beurt omtrent de doelen die wij gesteld hebben, en de gevoelens en de problemen waar wij als presidium op stuiten. Meer dan eens was deze vergadering de bestede tijd meer dan waard!

In één zo'n vergadering besprak de ringpresident een probleem dat in de ring speelde en het thema dat gebruikt zou worden om het probleem op te lossen. De hoge raad zou over het onderwerp spreken en het zou in dat kwartaal op andere manieren onderwezen worden. Toen wij later bijeenkwamen om de ZHV-leidstersvergadering van de ring te plannen, konden wij in onze planning rekening houden met wat de ringpresident had besproken, zodat wij de inspanningen van de ringleiders konden steunen.

Zo legden wij in onze gesprekken met de ZHV-presidiums van de wijk op

een gegeven moment nadruk op het lezen van het Boek van Mormon, waarna wij onze bevindingen met de ringpresident bespraken. Daardoor kon hij op zijn beurt verder bouwen op het fundament dat wij gelegd hadden. Er komt veel goeds voort uit het uitwisselen van ideeën en plannen, zodat zowel de priesterschapsleiders als de ZHV-leidsters weten wat er gebeurt en zij elkaar kunnen steunen.

Onlangs ervoer ik hoe belangrijk communicatie is. Onze ring kreeg op het allerlaatste moment een welzijnstaak te vervullen. Het hogeraadslid voor de welzijnzorg kreeg de taak op zondag pas te horen, maar niet vroeg genoeg om het nog in de vergaderingen bekend te laten maken. Alleen de bisschoppen werden op de hoogte gesteld van de taak. Toen ik op dinsdag een vergadering voor ZHV-presidenten uit de wijken bijwoonde, kreeg ik opmerkingen te horen zoals: 'Waarom krijgen we dat pas drie dagen van tevoren te horen? Ze wisten het vast al weken.'

'Ik denk niet dat dat waar is', zeik. Maar omdat ik dat niet zeker wist, was ik er toch wat verlegen mee. Het was duidelijk dat de zusters ontevreden waren. Toen ik later op de hoogte werd gesteld, werd het mij duidelijk dat het meeste wat de zusters hadden gezegd niet juist was en onmiddellijk

rechtgezet had kunnen worden als ik maar meer informatie had gehad.

Natuurlijk zullen er altijd noodsituaties zijn waarvan we maar het beste moeten zien te maken, maar als er tijd genoeg is, is het belangrijk dat priesterschapsleiders de ZHV-leidsters ruimschoots van tevoren informeren omtrent activiteiten en taken. Aldus kunnen de ZHV-zusters de goodwill en het enthousiasme in de ring of wijk bevorderen. Evenzo is het van belang dat ZHV-leidsters zorgvuldig omgaan met vertrouwelijke informatie en hun priesterschapsleiders op positieve wijze steunen. Roddel en negatieve gesprekken doen afbreuk aan de invloed van de Geest en moeten vermeden worden.

De priesterschapsleiders moeten de ZHV-leidsters ook betrekken in de planning en uitvoering van de normale programma's - niet alleen wanneer er op ring- of wijkniveau diners of consumpties verzorgd moeten worden. Evenzo moeten ZHV-leidsters activiteiten plannen die de zusters geestelijk zowel als sociaal opbouwen. De zusters moeten zien dat andere zusters het evangelie onderwijzen, hun kennis van de Schriften verruimen, en op andere manieren betrokken zijn bij de geestelijke ontplooiing van de wijk of ring.

Een andere goede manier

waarop priesterschapsleiders en ZHV-leidsters hun krachten kunnen bundelen is wanneer leidsters van hulporganisaties, samen met hogeraadsprekers, gevraagd worden om in een vergadering te spreken. Eveneens kunnen ZHV-leidsters op effectieve wijze samenwerken met priesterschapsleiders als zij gevraagd worden te spreken in trainingsvergaderingen voor bisschoppen, voor hogeraadsliden, of voor andere priesterschapsleiders als een zienswijze van een vrouw priesterschapsdragers kan helpen de zusters die onder hen werkzaam zijn beter te begrijpen. Zulke zienswijzen verruimen de horizon van de priesterschapsdragers, waardoor de beslissingen van de leiders meer effect zullen hebben.

Naarmate priesterschapsleiders en ZHV-leidsters raad geven, informatie uitwisselen en activiteiten coördineren, zal zich een goede samenwerking ontwikkelen. Er zal veel goeds tot stand worden gebracht en de frustraties zullen verminderen. Het mooiste dat kan voortvloeien uit een effectieve samenwerking tussen priesterschapsleiders en ZHV-leidsters is een getuigenis voor allen dat 'in de Here [...] evenmin de vrouw zonder man iets [is], als de man zonder vrouw' (1 Kor. 11:11). □

Anders zijn

RICARDO BATTISTA

Niet iedereen herkent gelijk het pad dat tot de waarheid voert – vooral als hij niet precies weet wat hij zoekt. Zo iemand was ik.

Maar dankzij het licht van Christus waar alle mensen mee geboren worden, waren er toch goede invloeden in mijn leven. Ik ben opgevoed door gelovige ouders die mij leerden juiste beginselen te hanteren en te streven naar alles wat rechtschapen is. Met die achtergrond ontwikkelde ik een bijzondere liefde voor Jezus Christus, hoewel ik zijn eeuwige zending niet helemaal begreep.

Op zekere dag werd ik voorgesteld aan Myriam, een jonge vrouw die ik destijds alleen maar kon beschrijven als ‘anders’ dan alle anderen die ik kende. Zij straalde een innerlijke schoonheid uit. Wij begonnen samen op te trekken en werden hele goede vrienden. Vervolgens werd ik verliefd op haar.

We konden over alles praten en we waren het over alles eens – behalve over godsdienst. Op zekere dag toen wij hadden gesproken over Joseph Smith (die ik niet als profeet kon aanvaarden) en het Boek van Mormon (waar ik heel sceptisch over was), vertelde ze te zijn geroepen om de kerk te dienen als ringzendinge.

Vanuit mijn zelfzucht was ik boos dat zij de roeping had aanvaard. Ik zei dat ze haar beslissing moest herzien, en als ze dat niet deed, zou ik onze vriendschap verbreken. Haar kalme, zelfverzekerde reactie bracht me helemaal van m'n stuk. Ze zei dat als ik werkelijk van haar hield, ik zou proberen haar beslissing te begrijpen en te aanvaarden, en bovendien haar erin te steunen. Ze nodigde me ook uit om naar de kerk te komen en te onderzoeken of het herstelde evangelie waar was of niet.

Toen ik erover nadacht hoe het zou zijn het meisje te verliezen van wie ik hield, en toen ik zag hoe belangrijk Myriams geloof voor haar was, besefte ik dat het minste wat ik kon doen was erachter komen wat haar ertoe had ge-

bracht die beslissing te nemen – een beslissing die voor mij onbegrijpelijk was.

Het licht van de waarheid begon in mijn leven toe te nemen toen ik de zondag daarop in de kerk kwam. Het verbaasde me dat ik gelijk vriendelijk welkom werd geheten door een lange, blonde man, die zich voorstelde als bisschop van de wijk. Vlak daarna maakten nog andere leden een praatje met me.

Ik was verwonderd dat zoveel mensen bij onze eerste kennismaking blijk gaven van zulke oprechte genegenheid. In de loop van de dienst hoorde ik mensen over geestelijke zaken spreken met een overtuiging en welsprekendheid die mij volkomen nieuw waren.

Omdat ik niet wilde toegeven dat het mij ten diepste had geroerd, maakte ik er wat grapjes over toen Myriam mij vroeg hoe het mij was vergaan. Maar inmiddels was er meer licht in mijn ziel doorgedrongen en begon ik enigszins te begrijpen waarom Myriam en die anderen ‘anders’ waren.

Het had mij nooit getrokken me in andere geloven te verdiepen omdat ze me allemaal zo geheimzinnig leken. Maar naarmate ik samen met Myriam naar de kerk bleef gaan, werden al mijn vragen over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beantwoord. Het licht bleef toenemen en uiteindelijk voerde het pad mij tot de doop en een tempelhuwelijk met de vrouw die mij het eerste de weg had gewezen.

Als jongeman kwam het me voor dat er zoveel paden in het leven waren om uit te kiezen. Vele daarvan hadden tot verdriet kunnen voeren. Ik zal de Heer nooit genoeg kunnen bedanken voor de zegen van een bijzondere vrouw die mij liet zien welk pad tot het eeuwige licht van de waarheid voerde. □

Ricardo Battista is lid van de Ring Buenos Aires-Oost Argentinië. Hij en zijn vrouw zijn respectievelijk werkzaam als JA-adviseur en -adviseuse van de ring.

ILLUSTRATOR: KEVIN HAWKES

DE ST TEGEN POR

R. GARY S

Bij de amusementskeuze voor ons gezin kunnen
wereld aan pornografie geeft. Heiligen der la

Onze zeventienjarige zoon wilde naar een film die een paar van zijn vrienden al hadden gezien. De filmrecensie in de krant sprak van 'seks, godslastering, geweld en platvloersheid'.

'En wat dan nog,' zei hij, 'het kan niet slechter zijn dan wat ik elke dag op school hoor en zie.'

'Dat kan dan wel waar zijn,' antwoordde ik, 'maar dat houdt nog niet in dat je de film kunt gaan zien.' Toen zei ik hem dat de film volgens de recensie die ik had gelezen pornografisch was.

'Dat is niet waar, pa', ging hij er tegen in. 'In de krant staat dat het een komische film voor tieners is, en ik ben een tiener.'

'Ja,' zei ik, 'maar niet alleen een tiener. Jij draagt Gods priesterschap. Ga alsjeblieft niet.'

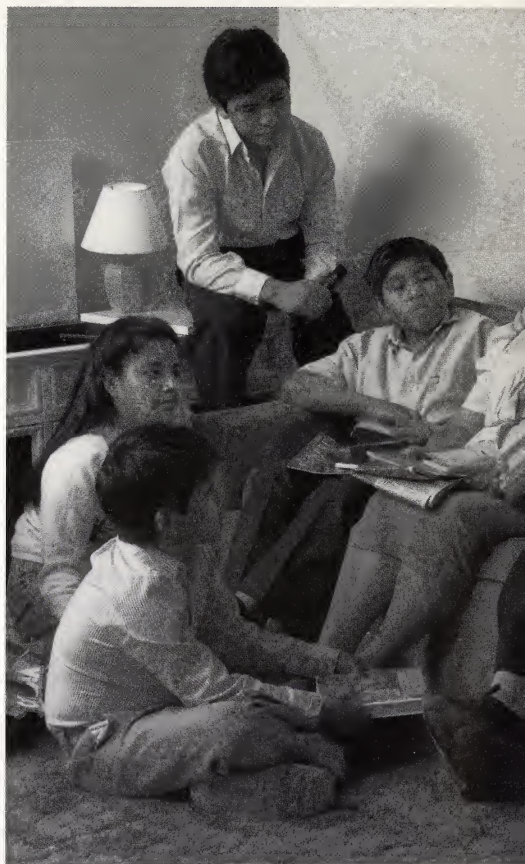
Hij is niet gegaan.

WAT IS PORNOGRAFIE?

Als ouders hebben wij er baat bij gehad pornografie in eenvoudige evangelietermen aan onze kinderen uit te leggen. We beginnen met de uitleg die een woordenboek aan het woord pornografie geeft, namelijk dat iets pornografisch is als het 'aanstotelijk voor de eerbaarheid is'. Deze definitie is nuttig, omdat de beginselen van eerbaarheid en fatsoenlijkheid gemakkelijk te begrijpen zijn voor kinderen.

Heiligen der laatste dagen hebben een duidelijke kuisheidsnorm. Deze wordt gekenschetst door het tempelonderkleed. Het tempelonderkleed bedekt dat gedeelte van het lichaam dat niet naakt behoort te worden getoond. Ons lichaam bedekt te houden is fatsoenlijk. Het dragen van te

FOTOGRAAF: WELDEN ANDERSEN

RIJD NOGRAFIE

HAPIRO

wij ons niet laten leiden door de definitie die de
atste dagen leven volgens een hogere norm.

weinig of strakke, onthullende kleding is onfatsoenlijk. Zelfs in het zwembad of als wij aan sport doen, behoren we er fatsoenlijk uit te zien. Oneerbiedig gepraat over het lichaam en zijn functies is ook een vorm van onfatsoenlijkheid.

Kuisheid heeft te maken met de heiligheid van het voortplantingsvermogen. Dit is een bijzonder heilige macht die alleen binnen het huwelijk gebruikt mag worden.

De Heer heeft het menselijk lichaam een tempel genoemd (zie LV 93:35). Een tempel is een heilige plaats, een plaats waar de Geest des Heren kan verblijven. Evenals een tempel is het lichaam heilig; en zijn heiligste macht – het voortplantingsvermogen – kan vergeleken worden met de celestiale zaal in de tempel. De tempelmuren en -voorhang fungeren als het ware als beschermingslagen om deze gewijde plaats heilig te houden. Evenzo behoort het voortplantingsvermogen beschermd te worden door onze beschermingslaag – onze kleding.

Als we het voortplantingsvermogen alleen binnen het huwelijk gebruiken, en als we er met respect over denken en spreken, leven wij de wet van kuisheid na.

WAT KUNNEN OUDERS EN LEIDERS DOEN?

1. Evalueer wat er ons huis binnenkomt en wat er in onze omgeving te zien is.

De leiders van de kerk hebben duidelijk gesproken over het kwaad en gevaar van pornografie en gesteld wat we kunnen doen om ons er tegen te wapenen. Wij moeten bij onszelf en ons gezin beginnen.

Een van onze andere zoons vroeg ons onlangs of hij een film mocht zien die de vierde versie – en naar verluidt de

beste - van een bepaald verhaal was. Mijn vrouw en ik hadden een van de vroegere versies gezien en hadden onze kinderen toestemming gegeven die ook te zien. En als we afgegaan waren op de recensie van deze nieuwe versie hadden we onze zoon waarschijnlijk toestemming gegeven om ook deze te gaan zien.

In een andere, langere recensie lezen we echter: 'Jammer genoeg wordt het motief seks (..) op zo'n manier belicht dat het op het onsmakelijke af is, en één scène in het bijzonder zou jongeren op verkeerde gedachten kunnen brengen, ...'

Deze recensie besloot met de waarschuwing aan ouders 'dat dit geen film is voor jonge kinderen'.

Vertaald op basis van bijbelse normen was dit een pornografische film.

En films zijn niet het enige probleem. Boeken, tijdschriften en teksten van liedjes kunnen evenzeer aanstootgevend zijn voor de eerbaarheid. Een recensie in een krant of tijdschrift kan helpen, waarbij we moeten bedenken dat de meeste recensenten er geen bijbelse normen op na houden in hun recensies.

Wat is het jammer dat we steeds vaker horen, zelfs van heiligen der laatste dagen: 'Het is een goede film [of goed boek] - af en toe gaat men wat te ver, maar ik denk dat je 'm wel leuk vindt!'

In een algemene conferentie heeft ouderling Wm. Grant Bangerter van het Eerste Quorum der Zeventig verklaard dat 'het sprookje in stand [wordt gehouden] dat de vertoning van zaken zoals overspel, pornografie, naaktheid en losbandigheid niet voor de ogen of oren van *uitsluitend* jonge mensen geschikt zijn. (...) het stellen van een leeftijds grens is zuivere huichelarij' (aprilconferentie 1984).

Als iets aanstootgevend voor de eerbaarheid is, is dat pornografie en behoort dat vermeden te worden. Zo eenvoudig ligt het.

Een Engelstalige brochure, die door de kerk is uitgegeven, getiteld *How Can I Help in the Fight Against Pornography* bevat de volgende stappen om pornografie te vermijden:

- Stel normen voor uzelf en uw gezin die geënt zijn op menselijke waardigheid en een gezonde levenswijze.
- Praat openhartig met uw kinderen die daar de leeftijd voor hebben over pornografie en haar gevaren.
- Leg nadruk op de heilige aard van uw lichaam en de voldoening van een gepaste seksuele relatie binnen het huwelijk.
- Vermijd de plaatsen waar pornografie voorkomt.
- Wees selectief in uw keuze van tv-programma's.

• Selecteer films en ander amusement aan de hand van betrouwbare recensies.

• Lees goede boeken, (...) en lees ze voor aan uw kinderen.

• Wees bedacht op ongepaste teksten en muziek. Bespreek hun invloed op jonge mensen en anderen.

2. Laat uw stem horen.

Als een zaak pornografisch materiaal verhuurt of verkoopt, is het het beste om te praten met de man die wat kan veranderen. Rustige gesprekken met en zorgvuldig geschreven brieven aan eigenaren en bedrijfsleiders van winkels kunnen een positieve invloed hebben. Als deze inspanningen geen succes hebben, kunt u zich verenigen met groepen in de buurt of op school die hetzelfde doel voor ogen hebben, namelijk om winkeleigenaren ertoe aan te zetten de verkoop van aanstootgevend materiaal te staken.

Brieven aan redacteurs van dagbladen, programmamakers van omroepen, adverteerders en politici kunnen ook effect hebben.

Leden van de kerk kunnen zich gerust aansluiten bij buitenkerkelijke groepen die tegen pornografie strijden.

3. Verwacht tegenstand.

Ongeacht wat we doen, we kunnen vaak onze effectiviteit meten aan de mate van tegenstand die wij ondervinden. Niemand kan de rechtvaardigheid bevorderen zonder kritiek los te maken. Ouderling Bangerter heeft gewaarschuwd: 'Daar zo'n groot deel van de wereld dit soort gedrag [de bevordering van overspel, pornografie, naaktheid en losbandigheid] accepteert, zullen wij bespot worden wanneer wij ons er tegen verzetten of onze stem er tegen verheffen. Wij zullen preuts (...) en vol eigendunk genoemd worden, alsof wij notabene de overtreders waren geworden. Wij zullen beschuldigd worden van het koesteren van kwade gedachten wegens ons onvermogen om 'de schoonheid en natuurlijkheid' van het menselijk lichaam te waarderen' (aprilconferentie 1984).

Op een dag zullen de heiligen erin slagen een samenleving te vestigen die rein en zuiver is - een Zion waarnaar de Heiland kan komen. Pornografie, alsook andere onreine zaken, zullen verwijderd zijn uit die samenleving. Onder tusschen zal alles wat we zeggen of doen om kuisheid en eerbaarheid voor te staan bijdragen tot de uiteindelijke vestiging van zo'n Zion. Zelfs als we geen onmiddellijke resultaten zien, moeten we er zeker van zijn dat we aan de kant van de Heer staan. □

R. Gary Shapiro is lid van de *Wijk Pleasant Grove 11* in de *Ring Pleasant Grove Timpanogos Utah*.

ILLUSTRATOR: LARRY WINBORG

FEESTJE OP AFSTAND

JANENE HANSEN

Op een dag, nadat mijn man, onze drie dochters en ik ver weg van onze grote familie waren verhuisd, kregen we met de post een foto van mijn mans broer. Onze drie dochters hadden hem goed gekend, dus ik was verbaasd toen mijn 3-jarige dochter hem niet meer herkende. We waren pas zes maanden geleden verhuisd! Ik kwam hierdoor tot de conclusie dat we tijd moesten nemen om met onze kinderen over onze familieleden te praten. Dat zou hen het gevoel geven dat ze bij een grote familie hoorden, en de leden ervan kenden. Mijn man en ik besloten de gezinsavond te gebruiken om dit doel te bereiken.

We begonnen met de grootmoeder van mijn man, die op het punt stond haar 81ste verjaardag te vieren. Na de gezinsavondles van de week voor haar verjaardag, vertelden we de kinderen dat er een bijzonder iemand binnenkort jarig was en dat wij haar zouden helpen haar verjaardag te vieren. Allereerst lieten we enkele foto's van oma zien en hielpen hen aan enkele leuke dingen te denken die

we in het verleden met haar hadden gedaan. Vervolgens vertelde mijn man enkele dingen die hij zich van haar herinnerde en waar hij als jongen op de boerderij van had genoten.

Toen namen we gekleurd papier, kleurkrijt en lijn en lieten ieder meisje een verjaardagskaart voor hun overgrootmoeder maken. Mijn man schreef een brief waarin hij zijn liefde en waardering voor haar uitsprak. De volgende dag deden we alles op de post.

De meisjes genoten van deze activiteit, maar wat nog belangrijker is, zij leerden hun overgrootmoeder beter kennen. Ze leerden dat zij, ondanks dat ze ver weg woont, toch van ons houdt. Ze leerden ook dat het leuk is om iets aardigs voor een ander te doen.

We leerden allemaal dat het belangrijk is om tijd vrij te maken om de familierelaties op te bouwen. En de verjaardagsfeestjes op afstand zijn bij ons thuis een traditie geworden. □

‘Alles is veilig!’

JANET THOMAS

Dat zeggen de bewoners van het eiland St. Thomas als alles goed gaat.

‘Ik probeerde te bewijzen dat hij ongelijk had’, zei Diahann Piper, toen ze me vertelde over de eerste keer dat ze een uitnodiging van een lid aannam om mee te gaan naar de kleine HLD-gemeente op het Caribische eiland St. Thomas.

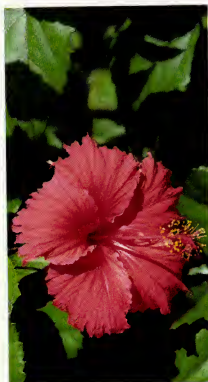
‘Broeder Gerald Cox zei tegen me: “Ga maar mee en vraag wat je wilt. Niemand zal je dwingen lid te worden van de kerk.”’

Diahann verwachtte iets raars te zien toen ze naar de kerk ging, maar het rare bleef uit. ‘Sommige vrienden van me waren sterk tegen de kerk gekant. Ze vertelden me allerlei verschrikkelijke dingen. Maar waar ik allemaal verschrikkelijke dingen verwachtte, zag ik alleen maar liefde en nog eens liefde om me heen.’ Diahann is nu lid van de Gemeente St. Thomas.

St. Thomas is een groen, heuvelachtig eiland met rondom een rand van glinsterend wit zand. Het maakt deel uit van de Maagden Eilanden, die tot de Verenigde Staten behoren. De oceaan is er blauwgroen en warm. Langs de stranden staan palmbomen die een overkapping met koele schaduw bieden. Wilde iguana’s (hagedissen) sjokken voorbij op zoek naar hun lievelingshapje – rode hibiscusbloesems. Het water is er nooit koud of ondraaglijk heet. Voor veel mensen komt het eiland in aanmerking voor de benaming ‘paradijs’.

Maar het paradijs is wel een beetje vochtig. Het regent er. Elke dag. Iedereen heeft altijd een paraplu bij zich. En alles roest.

St. Thomas heeft een heel eigen ritme en geluid. Overal hoor je het ritme van de calypso, waar Diahann en haar vrienden zo van houden. Je hoort het in de muziek op straat

en in de melodietjes die ze zachtjes neurïën. Zelfs in hun manier van spreken kun je het horen.

Op St. Thomas is de voertaal Amerikaans Engels en dat wordt met bezoekers van het eiland gesproken. Maar onderling spreken de jongelui op St. Thomas met rappe tong wat de meeste andere eilandbewoners ook spreken, namelijk een plaatselijke versie van het Engels. Wanneer ze bijvoorbeeld 'alles is veilig' zeggen, bedoelen ze dat ze zich gelukkig en geborgen voelen.

Lid worden van de kerk bracht voor Diahann enkele grote veranderingen met zich mee. 'Ik moest mijn hele levenshouding veranderen', zegt ze. 'Mijn levensstijl, mijn vrienden. Ik ging op zondag graag naar het strand en gebruikte vaak grove taal. Ik moest echt veranderen, maar nu volg ik de profeet.'

Diahann en de andere jongeren van de Gemeente St. Thomas komen in het prachtig witte kerkje op een heuvel bijeen om over hun bekering te praten. Diahann, die op school de verkiezingen van Miss Fotogeniek en Miss Populair won, voert het hoogste woord. Op de vraag wat ze het liefste doet, is Diahanns voor de hand liggende antwoord: 'Ik praat graag'.

Alle anderen in de groepen knikken instemmend. Marlene Jackson zegt goedaardig: 'Dat doe je zeker'.

Diahann somt de rest van haar lievelingsbezigheden op: 'Ik kijk graag naar de oceaan. Ik ruik de zeebries graag. Ik ga vaak naar het strand en bedek mezelf met dat prachtige zand. Ik houd van onze calypsomuziek. En elke keer dat ik langs de kerk kom, moet ik even langs de heuvel omhoog kijken en zeggen: 'Daar staat mijn prachtige kerk'.

Diahanns opsomming gaat binnen, in de kerk, verder: 'Ik houd van deze stoelen. Ik houd van de kinderkamer. Ik heb nog nooit een kerk met tapijt gezien. De eerste dag dat we hier vergaderden, was ik stomverbaasd. Alles was zo schoon en mooi. In de kerk geeft iedereen je het gevoel dat je welkom bent. We omhelzen elkaar wanneer we bijeenkomen. Iedereen is zo zorgzaam hier.'

Broeder Cox heeft buiten Diahann nog enkele andere jonge mensen laten kennismaken met de kerk. 'Ik dacht dat broeder Cox gek was', zegt Theresa Matthis. 'Hij nodigde me uit om naar de kerk te komen. Uiteindelijk zei ik ja. Ik kwam altijd gelukkig thuis uit de kerk, maar vertelde dat niet aan broeder Cox.'

Theresa's zus Nicole begon ook met haar naar de kerk te gaan, en ze lieten zich allebei dopen. Theresa ziet het probleem van vrienden behouden na zo'n ingrijpende beslissing als je laten dopen een beetje anders: 'Ik ben geen vrienden kwijtgeraakt; ik heb er vrienden bijgekregen.' Dan kijkt ze naar de jongelui die in de kring zitten, en zegt: 'Ik heb jullie allemaal als vrienden erbij gekregen.'

Jonel Foster, een lange, serieuze Aäronisch-priesterschapsdrager die uitziet naar zijn zending, maakte ook via broeder Cox kennis met de kerk. 'Ik dacht ook dat broeder Cox een beetje gek was, maar mijn moeder zei dat je altijd eerst moet luisteren voordat je oordeelt. Ik geloofde al in Christus, maar nu is mijn geloof volledig. Mijn geloof komt recht uit mijn hart.'

Jonel is in de oceaan gedoopt. 'Dat was de gelukkigste dag van mijn leven', zegt hij. 'Ik voelde me rein. Ik voelde dat het goed was om dat te doen. De kerk is nu een stuwende kracht in mijn leven. Als je iets publiceert van wat ik zeg, schrijf dan in ieder geval dit: ik weet dat de kerk waar is.'

Verscheidene jongelui maakten op andere manieren kennis met de kerk. De familie van Marlene Jackson voelde zich aangetrokken tot de t.v.-spotjes van de kerk. 'Je wilde net als die mensen in de spotjes zijn', zegt Marlene. Haar moeder, haar broer en zij namen de uitnodiging van de zendingen aan om zich te laten dopen.

Beth Bowles, die al lang lid van de kerk is, verhuisde met haar ouders naar St. Thomas en heeft het jeugdprogramma in de gemeente zien groeien. Ze herinnert zich dat zuster Keele, de vrouw van de gemeentepresident, met het seminarie begon. 'Meedoen aan het seminarie hielp me echt', zegt Beth. 'Ik heb meer geleerd over wat ik geloof.'

Leren over het evangelie heeft de jeugd in de Gemeente St. Thomas vreugde gegeven. Zij voelen zich geborgen door de kennis dat God hen liefheeft en dat zij zich kunnen bekeren en naar Hem kunnen terugkeren. Ze willen anderen in die kennis laten delen, want dat is de kennis die ervoor zorgt dat 'alles veilig is'. □

FOTO'S VAN DE AUTEUR

HET VOLGENDE KWARTIER

OU DERLING ROBERT L. SIMPSON
EMERITUS ALGEMEEN AUTORITEIT

Het leek een gewone zondagmorgen, net als alle andere. Het leek een gewone vergadering van het diakenenquorum, net als de meeste andere. Maar wat er het volgende kwartier gebeurde, was heel bijzonder voor mij, een twaalfjarige jongen die nog onder de indruk was van wat er de afgelopen donderdag gebeurd was.

Gemotiveerd door een enthousiaste zendingsleider die in de avondmaalsdienst over het Boek van Mormon had gesproken, had ik me geïnspireerd gevoeld om mijn beste vriend op school een exemplaar van het Boek van Mormon te geven. Dat was geen gemakkelijke beslissing geweest. Als mijn vriend het eens niet wilde hebben? Als hij het eens wél aannam, maar de boodschap ervan verwiert? Als hij eens dacht dat ik een of andere godsdienstfanaat was? En, wat wel het ergste zou zijn, als mijn handeling eens onze vriendschap verknoeide?

Ik had moed gevat door Nephi's krachtige getuigenis van gehoorzaamheid: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen' (1 Nephi 3:7). Mij was geleerd dat ieder lid een zending moest zijn. Daarom had ik hem de volgende dag tijdens de lunchpauze het boek gegeven, compleet met mijn getuigenis dat het boek waar was, dat het een verslag bevatte van Christus' verschijning aan de inwoners van het oude Amerika en dat het een groter begrip zou geven van de Bijbel. Mijn vriend had het boek in waardering aangenomen en had beloofd het te zullen lezen. Het was een normaal gesprek geweest tussen twee jonge vrienden die elkaar vertrouwen en begrepen.

Twee dagen later had hij het boek teruggegeven. 'Heb je het al gelezen?', had ik gevraagd.

'Nee, en ik ga het ook niet lezen.'

'Waarom niet?' was mijn verontruste antwoord geweest.

'Omdat het niet mag van mijn ouders, en na wat er gisteravond is gebeurd, ben ik het met hen eens.'

'Wat is er dan gebeurd gisteravond?'

'Wacht op me na school,' had hij gezegd, 'dan zal ik het je laten zien.'

Na school had hij me meteen meegenomen naar de openbare bibliotheek, naar de afdeling 'Godsdienst'. Daarheen hadden zijn ouders hem de avond tevoren gebracht. Hij pakte het grootste boek van een plank: *Religions of the World*. Op de eerste bladzijden liet hij me de lijst auteurs zien: er waren wel tien vooraanstaande onderwijsdeskundigen, theologen en andere geleerden bij. Iedereen zou daarvan onder de indruk zijn geweest. Dit was beslist een goed gedocumenteerde en gezaghebbende verzameling beschrijvingen van de bekendste wereldgodsdiensten, geschreven door goed gekwalificeerde mensen.

Vervolgens had mijn vriend het hoofdstuk 'Mormonisme' opgeslagen. Na een paar zinnen was ik volledig geschokt door kreten als 'Het Boek van Mormon is oplichterij', 'Joseph Smith was misleidend en had hallucinaties', en 'Het hele verhaal over de herstelling en het Boek van Mormon is gebaseerd op onwaarheden, bedrog en verkeerde denkbeelden'. Ik was totaal van de kaart door wat ik las.

Hadden mijn ouders al die jaren geprobeerd iets voor me te verbergen? Hadden de bisschop en de zondagsschoolleerkrachten me niet de volledige waarheid verteld? Ik stond daar met het gevoel dat ik mijn levensfundament kwijt was, want ik hield van de kerk. Ik had het Aäronisch priesterschap, dat ik enkele maanden tevoren had ontvangen, enorm serieus genomen. In enkele minuten leek mijn kennis van de kerk volkomen af te brokkelen – tenslotte was het 't grootste boek op de plank en de antecedenten van de auteurs leken te goed om te twifelen aan wat ze hadden geschreven.

Ik had niemand verteld over mijn innerlijke pijn – zelfs mijn ouders niet. Ik moest er een paar dagen over naden-

ken. Maar ik had mijn Hemelse Vader wél verteld over mijn bezorgdheid en frustratie, want Hij was het middelpunt van mijn kinderlijk geloof. Ik had zelfs gedacht aan de profet Joseph Smith, toen zijn vijanden probeerden zijn bijzondere ervaring in het heilige bos te bespotten. Hij had gezegd: 'Ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling zou komen' (zie Joseph Smith-Geschiedenis 25).

Op zondag, drie dagen na mijn nare ervaring in de bibliotheek, zat ik in een schijnbaar gewone vergadering van het diakenenquorum. Maar wat het volgende kwartier gebeurde, was heel bijzonder voor me.

Na het openingsgebed werd broeder Corbridge aan ons voorgesteld. Hij was lid van de hoge raad van onze ring. Broeder Corbridge vertelde ons dat zijn gezin en hij net waren teruggekomen van een geweldige vakantie en dat ze onder andere belangrijke plaatsen uit de kerkgeschiedenis hadden bezocht: de heuvel Cumorah en het heilige bos bij Palmyra (New York). Hij vertelde ons in detail over de ervaring van zijn gezin toen ze in het heilige bos waren. Ze hadden een onmiskenbaar getuigenis van de Geest gekregen dat zonder enige twijfel de waarheid bevestigde van wat daar vroeg op een lentemorgen in 1820 had plaatsgevonden, toen God de Vader en de Heiland aan Joseph Smith verschenen.

Toen begon in antwoord op mijn dringend maar nederig

gebed de inspiratie van de Heilige Geest mijn geest binnen te stromen terwijl broeder Corbridge vol emotie vertelde over de ervaring van zijn gezin.

Ik verbaasde me erover dat een goed geklede, succesrijke zakenman daar zonder schaamte met tranen in zijn ogen kon staan en ons, een stel jonge diakenen, vertellen over zijn diepste gevoelens. Ik weet nu dat hij door de Heer gezonden was om iets te zeggen dat vooral voor mij bedoeld was – voor een twaalfjarige Aäronisch-priesterschapsdrager die oprecht had gebeden en dringend om hulp had gevraagd.

De ervaring van broeder Corbridge in het heilige bos werd mijn eigen ervaring. De gave van de Heilige Geest manifesteerde zich zodanig sterk dat ik tot op de dag van vandaag, zestig jaar later, nog kan getuigen, alsof ik daar zelf was geweest en de ervaring die we het eerste visioen noemen zelf had gehad, dat het waar is en dat het Boek van Mormon echt het woord van God is.

Ja, onze Hemelse Vader hoort de gebeden van zijn jonge kinderen, en Hij stuurt ons vaak een antwoord door middel van zijn priesterschapsleiders en andere goede mensen. Mogen wij luisteren wanneer zij tot ons spreken. Mogen onze gedachten en handelingen zodanig zijn dat we de bevestigende invloed van de Heilige Geest uitnodigen in onze gedachten en ons hart. Ik zal altijd dankbaar blijven voor dat getuigenis waardoor ik zoveel steun kreeg als jonge Aäronisch-priesterschapsdrager. □

HET CADEAU

ANTONIO KAULLE

ILLUSTRATOR: PERRY VANSHELT

Terwijl ik over het stoffige Braziliaanse landweggetje liep, dwaalden mijn gedachten af naar een dag uit mijn kinderjaren. Ik was nu lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en als zending diende ik de Heer. Maar door de omstandigheden moest ik denken aan mijn liefhebbende tante, en aan een belofte.

Tante Rocilda en haar gezin hadden een grote boerderij. De familie was belangrijk voor ons en we bezochten haar graag. Omdat een dag op het platteland een dag zonder de spanningen van het dagelijks leven betekende, zag ik altijd uit naar onze bezoeken daar, en vooral aan de boerderij van tante Rocilda. Ik kon altijd duidelijk merken dat mij gelukkig maken een van de dingen in het leven was waar ze het meest behagen in schepte.

Op zekere dag had ik veel gespeeld en iedere gelegenheid uitgebuit om te genieten van de boerderij. Tante Rocilda had me een vis gegeven om mee naar huis te nemen, en het scheen mij toe dat ze me die dag meer dan voorheen haar liefde had gegeven.

Toen ik me klaarmaakte om te vertrekken, omhelsde ik haar en deed haar een belofte; op de een of andere manier

wilde ik wat voor haar terugdoen omdat ze altijd zo lief voor me was. 'Op een dag,' zei ik met jeugdige oprechtheid, 'zal ik naar São Paulo gaan en een groot cadeau voor u meenemen.'

Toen ik opgroeide bleef de droom van São Paulo me bezighouden, maar ik vergat mijn belofte. Op zekere dag hoorde ik dat tante Rocilda was overleden. In mijn rouw herinnerde ik me mijn belofte aan haar en was ik bedroefd omdat ik nooit in staat zou zijn om de belofte te vervullen.

Maar ik ging wel naar São Paulo en daar kwam ik twee HLD-zendingen tegen. Toen ik gedoopt was, ging ik me voorbereiden op een zending en op de tempel. Toen ik naar het opleidingsinstituut voor zendingen in São Paulo ging, moest ik aan mijn tante denken. Wat was het grootste cadeau dat ik haar geven kon? Ik had een sterk verlangen om tante Rocilda te laten delen in de zegeningen van het evangelie, en ik zorgde ervoor dat er tempelverordeningen voor haar werden verricht.

Hoewel tante Rocilda het 'grote cadeau' niet in dit aardse leven heeft gekregen, voel ik dat ze het grotere, eeuwige cadeau, wel aanvaard heeft. □

Filipijnse echtparen geroepen

Manila (Filipijnen) – De eerste Filipijnse echtparen zijn werkzaam in hun geboorteland.

Ouderling en zuster Carmilino Cawit zijn werkzaam in het Zendingsgebied Davao Filipijnen en ouderling en zuster Ramon Mariano zijn als tempelzendingen werkzaam in de Manila-tempel.

Ouderling Cawit, die nu 68 is, was voor zijn roeping president van de Ring Cadiz. Hij en zijn vrouw, Alicia Lim, zijn beiden gepensioneerd ambtenaar.

Ouderling Mariano (34) en zijn vrouw, Annabelle Asilo, lid van de Wijk Quezon 5, waren ten tijde van hun roeping werkzaam als artiest.

Utzending van concerten in Zweden

Vasterhaninge (Zweden) – Elke zondagavond komen er in het kerkgebouw in Vasterhaninge, op het terrein van de Stockholm-tempel, honderd tot honderdvijftig mensen bijeen om te luisteren naar muziekuitvoeringen. Op het programma staan volwassenen- en kindercoren, en solisten die opera- en andere klassieke muziek brengen die passend is voor de sabbat, vertelt Bo G. Wennerlund, hoofd public communications voor Zweden.

‘Het is uitgegroeid tot een van de belangrijkste culturele gebeurtenissen in deze gemeenschap’, vertelt Wennerlund. ‘Verscheidene concerten zijn door plaatselijke overheids- en andere vooraanstaande personen uit de gemeenschap bijgewoond.’ Zowel in kranten als op de lokale radio wordt er regelmatig melding gemaakt van de concerten. In september is men begonnen met het opnemen van de concerten, en die worden nu op maandagochtend op de radio uitgezonden.

Jeugdwerk in Ivoorkust

Abidjan (Ivoorkust) – In Abidjan werd door veertien jeugdwerkkinderen, waaronder drie niet-leden, de eerste jeugdwerkpresentatie in een avondmaalsdienst gehouden.

‘Voor de meeste kinderen was dit de eerste keer dat ze meededen aan een presentatie’, zegt Chirley Arnold, die met haar man, Doug, en haar drie kinderen – Crystal, Spencer en Sarah – in Abidjan woont. ‘We hebben hier slechts een kleine unit van de kerk met 78 leden. Omdat er weinig kinderen zijn, hadden sommigen drie tot vier maaltjes te doen in het programma.’

De presentatie was in het Frans – de voertaal in Ivoorkust. Aangezien de Franstalige versie van het programma niet te krijgen was, hebben de Arnolds een plaatselijk lid, Pangu Okito, het

zelf vertaald uit het Engels. Terry Broadhead vertaalde bovendien nog twee extra coupletten van het liedje ‘In het Boek van Mormon’, waarbij de kinderen met veel plezier wat uitbeelden.

Offering voor zending

São Paulo (Brazilië) – Volgens president C. Elmo Turner worden er in het opleidingsinstituut voor zendingen in São Paulo (Brazilië) steeds meer plaatselijke zendingen op hun zending voorbereid. President Turner en zijn vrouw, Lois, zeggen dat veel zendingen zich grote offeringen getroosten om op zending te kunnen gaan. Een jongeman gaf zijn baan, een salarisverhoging van 120 %, en een studiebeurs op om op zending te kunnen gaan. Een ander financierde zijn zending door een vrachtwagen te verkopen die hij voor zijn eigen zaak gebruikte. Een zuster verliet haar drukke advocatenpraktijk om een zendingsoproep te aanvaarden.

President en zuster Turner geven iedere zending bij het verlaten van het opleidingsinstituut een exemplaar van het Boek van Mormon om aan een niet-lid te geven. Volgens president Turner zijn veel van die boeken geschonken in het kader van het programma ‘Het Boek van Mormon van gezin tot gezin’.

JOSÉ EVANDRO PONTALTI IS
NU OP ZENDING IN SÃO PAULO
(BRAZILIE).

Voetballer kiest voor zending

São Paulo (Brazilië) – José Evandro Pontalti zag zijn droom, die van de meeste Braziliaanse jongens, al bijna in vervulling gaan, namelijk om profvoetballer te worden, toen hij besloot een voltijdzending te vervullen.

José speelde bij een amateurelclub in Cambara (Brazilië) toen de trainer, broeder Alcides dos Santos Goncalves, hem in contact bracht met de kerk. Broeder Goncalves besprak vaak de Bijbel, gezinsband en aanverwante onderwerpen met het elftal. En toen verhuisde hij.

José begon te lezen in het Boek van Mormon en kreeg er al gauw een getuigenis van. Er was nog geen unit van de

kerk in Cambara, dus reisde hij naar Bauru, in de buurt van São Paulo, om zich te laten dopen.

Toen hij in Bauru verbleef, sloot hij zich aan bij een club die competitie speelde. Hij werd gekozen tot de beste speler van het elftal, en kreeg een contract aangeboden door de profclub Regatas do Flamengo. Nadat hij enkele maanden had meegetraind, in afwachting van het bereiken van de speelgerechtigde leeftijd, besloot hij op zending te gaan. Ondanks bezwaren die de eigenaar van de club en de trainers opwierpen omdat hij een veelbelovende carrière weggooide, was José niet van zijn beslissing af te brengen.

Hoewel sommige mensen zijn beslissing niet begrijpen, zegt ouderling Pontalti: 'Ik ben blij dat ik werkzaam ben in het Zendingsgebied São Paulo-Zuid'.

Dienstbetoon en naastenliefde

Badalona (Spanje) – Wat de jonge vrouwen van de Wijk Badalona (Badalona is een voorstad van Barcelona) be-

treft zijn dienstbetoon en naastenliefde niet te scheiden.

De jonge vrouwen zorgen er uit zichzelf voor dat ieder meisje gewaarschuwd wordt als er een activiteit is, ook al hebben de meesten geen telefoon en wonen sommigen op een afstand van meer dan 48 kilometer van het kerkgebouw. Als er een meisje niet aanwezig is, controleren de anderen of er misschien iets mis is.

En hun dienstbetoon strekt zich verder uit dan alleen tot kerkleden. De meisjes boden aan om te helpen in een tehuis voor gehandicapten (met zowel volwassen bewoners als kinderen). Sara Lopez Garrido (15) vertolkt de gevoelens van de anderen: 'Eerst was ik bang, omdat ik niet wist hoe ze zouden reageren, maar ik besefte al gauw hoeveel liefde die mensen nodig hebben. Doordat ik er tijd aan besteed heb en betrokken ben geraakt bij die mensen, ben ik zelf een beter mens geworden.'

Deze jonge vrouwen zijn door het evangelie gezegend en zij zijn anderen door naastenliefde en dienstbetoon ook tot zegen. □

Hebt u soortgelijke ervaringen met activiteiten van de kerk in uw gebied? Stuur die naar: Around the World, International Magazines, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A. Vermeld wel de volledige naam van de betrokken mensen, en tevens tot welke wijk en ring ze behoren. Vermeld ook uw eigen naam en adres.

ILLUSTRATOR: RICHARD HULL

Het boek in mijn kast

CLIFFORD E. COLEMAN

‘Wat brengt dit boek bij mij teweeg?’
vroeg ik me af. ‘Is het van de duivel,
of is het van God?’

Een paar jaar geleden kreeg ik in Marshall (Texas) bezoek van twee HLD-zendingen. Ik vertelde hun beleefd dat ik geen interesse had. Ik was bang dat ik niet genoeg kennis van de Bijbel had om hetgeen zij mij vertelden te kunnen beoordelen, en ik had grote angst dat ze mij zouden vragen om te bidden. Ze lieten het Boek van Mormon bij me achter. Maar toen ik het openloeg en namen zag die ik nog nooit eerder had gehoord – zoals Lehi, Nephi en Alma – deed ik het meteen weer dicht, legde het in de kast en dacht er niet meer aan.

De jaren daarna besteedde ik nauwelijks aandacht aan godsdienst of geestelijke zaken. Maar op een avond maakte ik me zorgen over mijn levenswijze. ‘Als God werkelijk bestaat,’ dacht ik, ‘dan wil ik het weten.’ Ik besloot een eerlijke poging te wagen om erachter komen en vond dat het het beste was om met de Schriften te beginnen.

Ik begon het Nieuwe Testament te bestuderen en ging naar een protestantse kerk. De dingen die ik er leerde vond ik fijn, maar er zat me iets dwars. In Efeziërs 4:5 lezen we over één Heer, één geloof en één doop – toch had ik vrienden van verschillende geloofsrichtingen die tevreden leken met hun verschillende leerstellingen. Ik vroeg me af hoe ze allemaal gelijk konden hebben. Toen ik er met hen over sprak, begonnen ze te lachen. ‘Het maakt niet uit wat je gelooft,’ zeiden ze, ‘als je Christus maar aanvaardt als jouw persoonlijke Verlosser.’

Ik voelde me niet prettig bij dat idee, en probeerde in de Schriften een antwoord te vinden. Maar ik vond geen ant-

woord en werd boos. Waarom zei de Bijbel niet gewoon welke kerk gelijk had? Vervolgens ging ik in encyclopediën op zoek naar een antwoord. Ik dacht dat het misschien zou helpen als ik erachter kon komen hoe de verschillende kerken tot stand waren gekomen. Ik werd opnieuw teleurgesteld.

Toen vond ik op een dag het boek dat ik jaren daarvoor in de kast had gelegd. En ik begon er in te lezen. Deze keer vond ik het interessant – zo interessant zelfs dat ik er met mijn vrienden op kantoor over sprak. Of ik nu thuis, op kantoor of in de bioscoop was, het bleef mij bezighouden.

Toen ik op het punt kwam dat ik te weten moest komen of het boek werkelijk van God kwam of van de duivel, vond ik dat ik er over moest bidden, maar ik was bang dat ik misleid zou worden. Toen las ik de woorden in Moroni 10:4-5, waardoor wij worden aangemoedigd om over hetgeen we in het Boek van Mormon hebben gelezen te bidden. Ik was nog steeds bang dat ik antwoord van Satan zou kunnen krijgen, maar toen moest ik aan een tekst uit de Bijbel denken.

‘Of welk mens onder u zal, als zijn zoon hem om brood vraagt, hem een steen geven?

‘Of als hij een vis vraagt, zal hij hem toch geen slang geven?’ (Matteüs 7:9-10.) Ik wist dat het antwoord dat ik later zou krijgen werkelijk van God zou komen.

Nadat ik het boek een hele tijd had gelezen en bestudeerd, vroeg ik me af: ‘Zou onze dominee misschien wat over dit boek willen weten?’ Ik wist zeker dat hij het niet kende,

want hij had er nooit over gesproken. Tot mijn verbazing was hij helemaal niet geïnteresseerd. Hij zei: 'Clifford, het ziet er naar uit dat je niet het gevoel hebt dat je ooit verlost bent.' Daarom knielden we in zijn kantoor in gebed neer. Toen we na het gebed weer opstonden, keek hij me aan alsof hij wilde zeggen: 'Nu is alles in orde.'

Ik zei: 'Ik voel me nu niet anders dan voordat we neerknielden.'

'Geloof je dan niet dat in de Schriften staat dat wie de naam van de Heer aanroept, behouden zal worden?' vroeg hij.

'Ja,' zei ik, 'maar ik kan er niets aan doen dat ik me zo voel.' Ik ging weg en voelde me akelig. Ik had het gevoel dat ik gefaald had, omdat ik hem niet aan zijn verstand had kunnen brengen wat ik voor het Boek van Mormon voelde.

Ik ging door met lezen en bestuderen. Soms moest ik er echt even mee stoppen. Ik kan de geestelijke pijn die ik op die dagen voelde niet beschrijven. Ik moest erachter komen of het boek waar was. Ik las in de Bijbel, dan weer in het Boek van Mormon – om en om, studeren en vergelijken.

Ik besloot om nog een keer met de dominee te gaan praten. Op een gegeven moment vroeg ik tijdens het lange gesprek wat er met de mensen gebeurt die zonder kennis van het evangelie van Jezus Christus sterven. Hij keek me recht in de ogen en zei: 'Clifford, die gaan naar de hel.' Toen ik wegging, voelde ik me opnieuw erg akelig.

Toen herinnerde ik me op een dag dat de zendelingen die me het Boek van Mormon hadden gegeven, verteld hadden dat de plaatselijke gemeentepresident van de mormoonse kerk een zaak in de stad had en dat ik bij hem altijd met vragen terecht kon. Ik bezocht president Murray Conley, stelde hem wat vragen en was tevreden met zijn antwoorden.

Later kreeg ik bezoek van wat leden van mijn kerk die me vertelden dat ik werd misleid. De volgende avond kwamen de dominee en zijn vrouw bij me op bezoek. Maar toen ik hem vroeg Maleachi 4:5-6 uit te leggen, werd hij boos op me en zei dat ik door de mormonen was gehersenspoeld en dat hij niets meer voor me kon doen.

Op een avond las ik 3 Nephi 14:13-14: 'Ga in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die naar het verderf leidt, en velen zijn er, die door deze ingaan;

'Want de poort is eng en de weg is smal, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die deze vinden.'

Ik stond op uit mijn stoel en liep naar buiten. Helemaal alleen in de duisternis kon ik mezelf aan die schriftuurlijke poort zien staan, heen en weer lopend, bang om naar binnen te gaan. Op dat moment besefte ik dat ik de weg had gevonden.

Die avond sprak de Heer tegen me, niet zoals wij mensen met elkaar praten, maar met een stille, zachte stem, die zei: 'Wat ga je er nu mee doen?'

Ik ging weer naar president Conley om hem te vertellen dat ik gedoopt wilde worden. Maar hij was in Salt Lake City. Ik dacht dat alleen de gemeentepresident het gezag had om te dopen, dus ging ik weg. Ik zou het een week later nog wel proberen.

Gedurende die week plaatste Satan een groot struikelblok op mijn weg – meer twijfel. 'Moet ik nu weer helemaal opnieuw beginnen?' vroeg ik me af. Na drie dagen met mijn twijfels geworsteld te hebben, begon ik het boek dat ik van president Conley had gekregen te lezen – *Waarheid hersteld*, van president Gordon B. Hinckley. Terwijl ik aan het lezen was, getuigde de Geest dat het Boek van Mormon waar was, en ook dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de kerk van de Heer was.

Toen president Conley uit Salt Lake City terugkwam, vertelde ik hem dat ik gedoopt wilde worden. Toen we op 19 oktober 1970 naar mijn doopdienst in Gilmer (Texas) reden, vroeg ik hem: 'Heb ik het uit de Schriften goed begrepen, en ben ik door mijn doop alleen niet gered, en moet ik volharderen tot het einde?'

Hij zei: 'Dat heb je goed begrepen.'

Onderweg naar de doopdienst huilde ik voortdurend. Ik had sterk het gevoel dat de kerk waar was. Na mijn doop voelde ik dat nog tien keer sterker.

Later heb ik mijn nog vaak afgevraagd: 'Waarom ik? Waarom ken ik de waarheid, terwijl zoveel goede christenen die niet kennen?' Ik moest dan altijd aan een bepaalde tekst denken: 'Zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden' (Lucas 11:9).

Een aantal weken na mijn doop had ik het voorrecht om nog een getuigenis van de Heilige Geest te ontvangen – sterker dan ooit tevoren. Ik zat een keer om drie uur in de nacht rechtop in mijn bed te huilen. De Heilige Geest getuigde zo sterk van de waarachtigheid van het Boek van Mormon en de kerk dat ik bijna wilde zeggen: 'Alstublieft Heer, niet meer, niet meer. Ik weet dat het waar is.'

Ik weet met mijn gehele hart en ziel dat het Boek van Mormon waar is. Het heeft mij geleid naar de levende God, zijn Zoon Jezus Christus en zijn kerk die door een levende profetie wordt geleid. □

Clifford E. Coleman is lid van de Wijk Midland 3, in de Ring Odessa (Texas).

'NOACH VERLAAT DE ARK' – HARRY ANDERSON.

TOEN DE WATERSPIEGEL NA DE ZONDEVLOED VER GENOEG GEDAALD WAS EN ER GENOEG DROOG LAND TEVOORSCHIJN GEKOMEN WAS OM OP TE WONEN, VERLIETEN NOACH EN ZIJN GEZIN MET ALLE DIEREN DE ARK, OM DE AARDE TE VERVULLEN. GOD LIET EEN REGENBOOG AAN DE HEMEL VERSCHIJNEN ALS TEKEN VAN HET VERBOND DAT HIJ NOOIT MEER ALLE VLEES DOOR EEN OVERSTROMING ZOU Vernietigen. NOACH EN ZIJN GEZIN BOUWDE ALS DANK EEN ALTAAR VOOR DE HEER. (ZIE GENESIS 8-9.)

De jeugd op St. Thomas geniet van hun leven op dit unieke, paradijselijke Caribische eiland. Ze helpen elkaar en verbreiden graag het evangelie. (Zie 'Alles is veilig!')